8 LEI

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

PRIZONIERA MONSTRULUI

Roman de

RENÉ THÉVENIN

„AVENTURA"
Romane de acțiune și pasiune

RENE THEVENIN

■ ■ ■

PRIZONIERA MONSTRULUI

Traducere de
PAUL R. ADAMIU

ANTICARIAT DE CARTE
ALEXANDRU LAZĂR

EDITURA ADEVĂRUL S. A.

ȚINEȚI MINTE:

LA 15 ALE FIECĂREI LUNI

UN NOU VOLUM PASIONANT

al colecției

„AVENTURA"

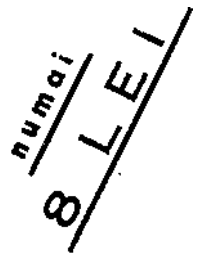

RĂSCOLITORII VĂZDUHULUI, PĂMÂNTULUI ȘI MĂRII!

No. 2:

AMIRALUL NISIPURILOR

PRIZONIERA MONSTRULUI

CAPITOLUL 1.

URMELE FIAREI.

— Bună dimineața, tată!

— Bună dimineața, Elsie, păsărica mea totdeauna voioasă! Cred că e de prisos să te întreb dacă ți-a priit noaptea?

— Ca totdeauna, răspunse râzând fata. Somnul mi-e așa de adânc încât par'că mor în fiecare seară și renasc în fiecare dimineață!... Dar tu, dragă tată, ai putut apuca puțin somn?

— De dormit am dormit, spuse bătrânul îndreptându-se cu greu în jețul lui, dar de odihnit — nici urmă! Afurisitele astea de dureri!... Tare e neplăcut să îmbătrânești, Elsie... Sunt seri când aș vrea, cum spuneai tu, să mă culc și să mor, dar cu condiția să nu mai mă renasc când se'ntoarce lumina zilei!

— Tată, tată, îl mustră drăgăstos fata, dece vorbești așa?

— Ah! copilul meu, tu nici nu-ți poți închipui chinul pe care-l îndură un om a cărui viață a fost clocotitoare de activitate, atunci când vârsta și boala încep să-l condamne la lâncezire și-l pironesc în jilț, în tovărășia amintirilor și gândurilor lui negre!

— Zău tată, spuse ea sprințară, cine te-ar auzi, ar putea crede că ai cel puțin o sută de ani și că ai fi

paralitic!... Dar cei ce te-au văzut acum trei zile călărind în galop prin pădure, sunt cu totul de altă părere.

Bătrânul râse şi el.

— Hai să zicem că exagerez puţintel... Dar vezi că urmarea cavalcadei mele e că azi sunt nevoit să nu es din odaie!... Mi-s toate oasele măcinate!

— Dragă tată, nu vreau să-ţi bârfesc meseria, dar nu ţi se pare şi ţie că tot ce pătimeşti acum e urmarea oboselii acestei vieţi zbuciumate pe care ai dus-o şi-o mai duci? Cred că după ce ai servit, în felul cum ai servit tu, de cinci zeci de ani guvernul graţioasei sale Majestăţi, ai putea să-ţi regulezi drepturile la pensie şi să te întorci în Europa ca să guşti şi tu însfârşit dintr'o bine-meritată odihnă!

— Dar bine, fetiţa mea, asta ar însemna să-mi iscălesc condamnarea la moarte! Spune drept, mă vezi tu pe mine, ne vezi tu pe noi amândoi, închişi într'un apartament din Londra tolăniţi la gura sobei şi răsfoind duminica la ceai, cu prietenii, un album de fotografii... din pădurea indiană?... De o mie de ori mai plăcut mi-ar fi să mor îndată sub ghiara unui tigru!

— Ce exagerare, tată! Doar nu e vorba să stai să mucigăeşti în etajul al treilea al unei case de închiriat, ci numai să laşi în grija Administraţiei pădurilor găsirea însfârşit a unui succesor pentru postul lui sir Hedley Weldons inspector al districtului Mahals.

— Vorbeşti de cineva care să-mi ia locul, Elsie... M'am gândit adesea şi eu la asta, mai ales de câţiva ani încoace, decât am pierdut-o pe mămica ta. Dac'o fi însă să plec şi eu depe lumea asta, aş vrea ca acela ce-mi va urma, să nu aibă'n grije numai continuarea operei mele, ci şi ceva mult mai important! Pe tine, viitorul tău... Aş vrea să te văd măritată, Elsie!

— Eu, tată!... o!... o!... ce ideie!... Eu, măritată!... Eu?...

— Zău așa, relua zâmbind sir Hedley, nu văd nimic așa de extraordinar într'asta... Hai, răspunde-mi sincer, cum ai fi răspuns mamei tale, pân'acum nici un...

— Niciunul! crede-mă! Nu m'am gândit niciodată la asta!

— Cum! dar sir Henry Nervin, de pildă?

— E prea bătrân!

— Și locotenentul Halley!

— E prea tânăr... Și apoi, un militar...

— Atunci poate tânărul cela... Ajută-mă, Elsie, am început să pierd memoria numelor... Tânărul cela care a plecat așa de brusc dela noi acum o lună?

— Vorbești de Mr. Herold Graham?

— Exact! El știu și eu că ar fi cu adevărat omul care să-mi poată lua locul. Cunoaște jungla cum își cunoaște altul biroul... Ei, Elsie, de el ce-ai zice?

— Zic că decât să iau pe omul acella mai bine mor.

— Ce ideie!... E sărac, adevărat... dar cred că nu asta-ți displace la el...

— Nici vorbă, tată, dar de vreme ce ai ridicat chestiunea, trebue să-ți spun că în scurtul răstimp cât a fost la noi, Mr. Graham a avut intenția să-ți ceară mâna mea... Dar înainte de asta a vorbit cu mine... Și bine a făcut, căci i-am dat un răspuns atât de elocvent, încât cred că i-am tăiat pe totdeauna pofta să mai repete încercarea.

— Dar dece?

— Nu știu... Nu e ceva cugetat, e un simțământ instinctiv... Omul ăsta mă sperie!

— Te sperie? el? E doar omul cel mai blajin din lume!

— Nu știu... Se prea poate... Dar tu n'ai observat ce ciudat e, ce privire are când vorbește de pădu-

rea misterioasă? Ochii lui nu sunt atunci ai unui om ca toți oamenii. Ș'apoi, ce vasăzică viața pe care o duce el în inima junglei? De unde venea el, când s'a oprit la noi?... Incotro s'a întors când a plecat așa de brusc de-aci?...

— Ca să fim drepți, o întrerupse sir Hedley, dacă i-ai făcut primirea pe care mi-o mărturisești, n'avea decât să se eternizeze aici!... Dealtfel, de vrei să știi părerea mea, draga mea Elsie, cred că te-ai cam pripit... Ar fi trebuit să aștepți să-l cunoști mai bine. E cam ciudat într'unele, recunosc, dar gândește-te că a pierdut deprinderile vieții dela oraș. Il socotesc un băiat bun și cinstit.

— Se prea poate, tată. Dar eu am avut mai mult timp ca tine să-l observ pe Mr. Graham și sunt convinsă că faptele lui sunt călăuzite de un alt scop decât simpla dragoste de știință... Cunoaște jungla, da, și fiarele monstruoase, dar par'că le cunoaște prea de tot bine, și apoi... și apoi are asupra făpturilor printre care trăiește un fel de putere misterioasă și supra-naturală, și asta, asta mai cu seamă mă înspăimântă.

— Copila mea, răspunse sir Hedley mângâios, eu unul n'aș îndrăzni să susțin că ai febră, dar oricare altul te-ar auzi, ar fi în drept să creadă că aiurezi. Și, ca să ne întoarcem la Mr. Graham: admit, dacă ții neapărat, că viața lui se deosebește destul de mult de cea a celorlalți oameni, dar asta nu înseamnă că ar fi un... demon sau un răufăcător!

— Nu spun asta, tată, răspunse râzând fata. Dar omul nu mi-e simpatic și nu mi-ar plăcea deloc să-l am de soț.

— Ești absolut liberă să alegi pe cine vei voi. Singurul lucru pe care ți-l cer e să nu întârzii prea mult, căci n'o să-mi găsesc liniște până nu voi fi sigur de viitorul tău!... Dar, Elsie, n'a bătut cineva?

— Ba da, tată. Trebue să fie importantul Mr. Cobbs

care vine să-ți dea raportul zilnic... Eu te-am părăsit, căci n'am răbdare să ascult depozițiile domnului tău majordom... La revedere tăticule!

— La revedere, fetița mea... Mister Cobbs, poți intra!

In timp ce fata eșea pe o ușă, pe cealaltă intră intendentul. Era un om grav și solemn, și de obicei îl simțeai plin de respect față de sine însuși pentru faptul că trei sferturi din sângele ce-i curgea în vine era de alb. Dar în ziua ceea era vădit turburat. Cu toate acestea se înclină în tăcere în fața stăpânului lui așteptând să vorbească acesta întâi.

— Ei! spuse bătrânul, tolănindu-se comod în balansoarul lui cel mai nou, mister Cobbs? S'a terminat cu tăiatul copacilor pe malul râului?

— Da, sir, răspunse majordomul. Ultimii copaci au fost doborîți aseară.

— Bun, spuse sir Hedley. Și, spune-mi, te rog, oamenii s'au întors toți la tabără?

— Toți Sir. Dar dintre tăietori a dispărut unul.

— Cine?

— Abdul-Daud, sir. E un om din satul Șuma. A fugit, dar n'a uitat să fure o carabină și muniții, iar cu o seară înainte, în stare de beție, a rostit amenințări împotriva dv.

— Lasă astea. S'a dat ordin cărbunarilor să se dea foc ierburilor dealungul marginei de Sud a pădurilor?

— Scuzați-mă, sir, îl întrerupse cu o oarecare hotărîre intendentul, scuzați-mă dacă stărui... Dar mi se pare că nu dați destulă importanță acestor acte de revoltă din partea indigenilor...

— Ce vrei să spui, mister Cobbs?

— Spun, sir, reluă intedentul mai apăsat, spun că e de datoria mea să prevestesc pe stăpânul meu de primejdiile ce-l înconjoară. Nici vorbă, am încredere în aproape toți oamenii puși sub supravegherea

mea, dar nu pot uita că printre ei sunt şi câţiva coloniaţi, capabili la un moment dat cele mai mari ticăloşii. Ca unul ce sunt răspunzător de faptele lor...

— Oricum, mister Cobbs, doar n'ai să vrei să pornesc cu o armată întreagă în urmărirea unui tăietor de lemne cuprins fără doar şi poate de dorul de satul lui...

— Cine se întoarce în sat nu are nevoie de o carabină şi de cartuşe.

— In codru trebue omul să aibă cu ce se apăra! Dar să lăsăm asta... Dacă totuşi, d-ta personal te temi, te autorizez să faci tot ce crezi necesar pentru siguranţa d-tale.

— Ştiţi bine, sir, că eu nu mă tem de nimic şi nu despre mine vorbesc. Sunt însă primejdii mai grave care vă ameninţă pe dv., care ameninţă pe miss Weldons; asupra lor voiam să vă atrag atenţia.

— Dar bine, ce primejdii, pot să ne ameninţe, bietul meu Cobbs? De douăzeci de ani de când s'a născut fiica mea, de cincizeci de ani de când sunt în districtul acesta, văd că....

— Şi totuşi, sir, de câtva timp observ aci lucruri tare ciudate...

Să lăsăm deoparte pe tăietor fie... Dar, sir, nu e singurul dintre serviitorii dv. care-mi da de bănuit.

— Ei, mai care?

— Vorbesc de Ksoro, sir. de sălbatecul cela ciudat pe care l-aţi culeş rănit în pădure acum doi ani şi l-aţi oploşit aici şi care în tot acest timp s'a încăpăţânat să nu înveţe limba noastră şi să nu se culce alt undeva decât sub un acoperiş de frunze la marginea *compound*-ului...

— Da, ştiu! ei, şi ce-i cu el?

— De câtva timp îl ţin sub observaţie, sir, şi am băgat de seamă că dispare în fiecare seară şi se întoarce la *bungalow* abia în zori, tiptil, sperios, ca şi cum s'ar teme să nu fie urmărit; dar lucrul cel mai

îngrijorător e că are niște relații misterioase cu cineva care se ascunde în codru, căci de multe ori l-am văzut făcând semne în umbră, și într'o noapte am auzit o voce, o voce ciudată, strigându-l pe nume din fundul beznelor.

— De mult ții manevrele astea?

— De... să văd... de vreo lună. Da, de o lună... Toate acestea au început — acum îmi aduc aminte — cam prin vremea când a plecat de-aci gentleman-ul cela tânăr.

— Care gentleman?

— Mr. Harold Graham.

— A!... Și dece nu m'ai înștiințat până acum?

— La început, sir, n'am dat nici o însemnătate acestui lucru. Ksoro e un sălbatec, și nu era nici o mirare să fi rămas în legătură cu vechii lui tovarăși din junglă... Dar acum după ultimele evenimente...

— Ce evenimente, Cobbs?

— Nu știți, sir, că Vixen, a fost sugrumată astă noapte?

— Vixen, cățeaua cea mare de pază? Gâtuită — de cine?

— Nu se știe, sir. De o fiară sălbatecă, fără doar și poate; de o fiară uriașă, după cum pare să arate felul cum au fost zdrobite șalele și gâtul cățelei. Dar ce fiară să fie asta? Cum de n'a dat alarma câinele?... Cum de nu s'a auzit un urlet în tot timpul luptei? Iată ce nu poate ști nimeni.

— Dar urme? Fără îndoială că s'au găsit urme?

— Da, sir, și tocmai asta e lucrul înspăimântător: am recunoscut urme care vin din junglă și se întorc în ea, ceeace dovedește că fiara a dat târcoale casei și a stat mult timp pe sub ferestre; și totuși nimeni, nici eu, nici servitorii, nici pădurarii și nici vechii vânători din junglă, nimeni, vă dați seama, sir, ce vasăzică asta, nimeni nu știe să spună ce dihanie, ce monstru formidabil poate lăsa asemenea urme!

CAPITOLUL 2.

IARĂŞI FIARA

— Asta aduce vag cu forma labei unei maimuţe uriaşe, murmură sir Hedley, după ce privise una din amprentele aproape şterse, în faţa cărora îl adusese majordomul. Nu pricep însă cum de sunt aşa de apropiate între ele... Şi apoi, ia te uită, Cobbs. Nu-i deloc o maimuţă, n'are întipărite decât patru degete.

— Şi anume patru degete înarmate cu ghiare, se mira majordomul. Afară de asta, lighioana s'a strecurat pe deasupra gardului viu. Şi apoi, dacă ar exista o maimuţă atât de mare, ce-a venit să caute în acest *compound* şi dece a fost gâtuită Vixen?

— A propos, ce s'a făcut cu cadavrul căţelei?

— Am avut grijă s'o îngrop adânc, sir, căci socot că în lunile acestea călduroase ar fi primejdios...

— Bine-ai făcut. Dar ar fi trebuit să mă anunţi din vreme. Aş fi vrut să-i văd şi eu rănile.

— Vă închipuiţi, sir, că le-am examinat cu cea mai mare luare aminte. Ce să spun! sir, răspunse intendentul cu vocea tremurândă, ce să spun! Judecând chiar numai după dimensiunile fălcii, fiara care a venit azi noapte era cel puţin de două ori mai mare decât cel mai mare tigru care s'a pomenit vreodată.

Sir Hedley, cufundat în cugetarea lui, nu răspunse. Se întoarse pe drumul urmelor întipărite în nisi-

pul compound-ului. In gardul viu, se mai vedea o gaură imensă şi iarba călcată şi ramurile sparte arătau că trupul care se strecurase pe-acolo trebue să fi fost uriaş. Bătrânul se îndreptă gânditor spre casă.

—Cum de n'a auzit nimeni nimic? reluă el după câteva clipe?

— Era foarte puţină lume azi noapte la bungalow, sir. Aproape toţi servitorii erau ocupaţi cu oamenii dela pădure.

— Adevărat. Dar Ksoro? Te-ai informat de micul sălbatec?

— E primul om la care m'am gândit, sir. Dar când am intrat în coliba lui, am găsit-o goală.

— Şi de-atunci?

— De-atunci nu m'am mai uitat. Putem trece pe-acolo să vedem.

Cei doi se îndreptară spre adăpostul ce-şi înghebase din crengi şi frunze, drept culcuş, micul şi sălbatecul locuitor al pădurii... Dar Ksoro nu se întorsese.

— Ciudat, foarte ciudat, Cobbs, murmură bătrânul. Recunosc că nu pricep nimic din toate astea. In orice caz, bine ai făcut că m'ai anunţat. E vădit că ne pândeşte o primejdie reală. Trebue să fim cu ochii'n patru. Ascultă şi ţine bine minte ce-am să-ţi spun.

Majordomul se înclină. Sir Hedley reluă:

— Prima grijă a d-tale va fi să nu sufli un cuvânt faţă de nimeni despre chestia asta. Trebue să ne facem că habar n'avem de ea sau măcar că nu-i dăm nicio importanţă. Dacă bănuieşti pe vreunul din servitori, e mai bine să-l supraveghezi fără să bage ei de seamă.

— Aşa m'am gândit şi eu, sir, şi deaceea mi-am permis să cercetez singur urmele, să îngrop căţeaua şi să iau celelalte măsuri de cuviinţă.

— Bine. Afară de asta va trebui probabil să stăm de veghe la noapte, căci mă tem că lucrurile n'au să

rămâie numai la cele petrecute azi noapte. Ar fi aşa dar bine să punem oameni de gardă în jurul compound-ului. Ai să născoceşti vreun pretext şi atâta tot.

— Credeţi că e nevoie să postăm oameni, sir? Dacă primejdia e adevărată serviforii indigeni nu ne vor fi de mare folos — ştiţi doar. Uşi bine închise şi carabine încărcate la îndemână —iată singura şi cea mai bună garanţie pe care ne putem bizui.

— Poate că ai dreptate. Iţi dau toată libertatea de a proceda cum vei crede de cuviinţă.

— Puteţi avea toată încrederea, sir, că servitorul dv., va face tot ce-i stă în putinţă. Dar îngăduiţi-mi să vă pun o întrebare: ce fel de primejdie socotiţi dv., că ne ameninţă?

— Crede-mă, Cobbs, că habar n'am. Ştiu doar că o fiinţă ciudată a dat târcoale pe-aici azi noapte şi că se poate să se mai întoarcă. Dar ce fiinţă să fie asta? Mărturisesc că în viaţa mea n'am dat nicăeri în junglă de asemenea urme.

— Dacă ar mai fi fost aici tânărul Mr. Graham ne-ar fi lămurit poate el... El trebue să ştie.

— Dece crezi asta, Cobbs?

— Pentrucă-mi amintesc, sir, că tânărul gentleman a întrebat de multe ori pe gonaci, pe pădurari, şi chiar pe mine, de un animal mare care trăeşte, pare-se, în junglă şi ale cărui semnalmente ar fi destul de apropiate de cele pe care am fost nevoiţi să le admitem noi adineaori.

— Ştiu, Cobbs. Mi-a vorbit şi mie odată despre o astfel de jivină. O dihanie din acelea cum existau pe pământ înainte de apariţia omului şi a cărei specie pare să fi supravieţuit celorlalte. Dar şi ce ştia Harold Graham era foarte neprecis.

— Scuzaţi-mă, sir, dar afirmaţiile lui erau, dimpotrivă, foarte precise şi sigure. Imi amintesc chiar

că mi-a arătat într'o zi fotografia unei fiare monstruoase, spunându-ne că era a celei de care întreba oamenii.

— Se prea poate, Cobbs; dar era fotografia unei ființe dispărute de mii și mii de ani.

— Ertați-mi îndrăzneala, sir, dar era, nu încape îndoială, un animal viu.

Bătrânul făcu un gest care arăta că era de prisos să se continue această discuție.

Dar majordomul stărui:

— Oricum, domnule, nu vi se pare cam ciudat că aceste evenimente coincid cu dispariția lui Ksoro și că acesta și-a început expedițiile nocturne tocmai în momentul când a părăsit bungalowul tânărul gentleman?

— Ce tot spui d-ta, d-le Cobbs? întrerupse sever sir Hedley. Cred că nu-ți trece prin gând să faci vreo legătură între aceste fapte?

— Nu spun nimic, sir, răspunse majordomul, nu spun nimic dacă nu trebue să spun nimic. Scuzați-mă. Ce ordine îmi dați?

— Deocamdată nimic. Vino la mine pe înserate; vom vedea ce măsuri trebuesc luate pentru la noapte. Dar nu cumva să scapi vreun cuvânt despre toate acestea față de miss Weldons.

— Ordinele dv., au să fie executate, domnule, răspunse majordomul înclinându-se. Pot acum să mă retrag?

— Poți pleca, mr. Cobbs.

Intendentul salută și se îndreptă spre clădirile personalului. Sir Hedley se întoarse încet spre casă.

De fapt era mult mai îngrijat decât voia să pară.

Se gândea fără să vrea la ceeace-i sugerase intendentul despre dispariția lui Ksoro, despre venirea fiarei și despre plecarea tânărului Harold Graham și nu putea împiedica să-i treacă în acelaș timp prin gând cuvintele fiicei lui cu privire la acest om; toate

aceste fapte privite împreună, îi pricinuiau şi lui oarecare mirare.

Seara, la cină, fu însă destul de bine dispus. Elsie era foarte veselă, după bunul ei obicei, şi bătrânul se lăsa furat cu dragă inimă de această veselie la care ţinea atât. Când se întâlni cu majordomul în hall, aproape că nu luă în seamă privirile neliniştite ale acestuia şi semnul prin care acesta dădea a înţelege stăpânului lui că voia să-i vorbească.

Uitase aproape evenimentele care-l emoţionaseră dimineaţa, dar pela sfârşitul mesei, o întrebare a fetei îl readuse la realitate.

— Ştii, tată, ce mi s'a anunţat azi după amiază? Că biata Vixen a murit.

— Da, da, răspunse repede sir Hedley, mi-a spus Cobbs... Crede că a fost muşcată de un şarpe.

— Săraca de ea, ne era aşa de credincioasă!... Trebue neapărat s'o înlocuim, tată. Când ştiu că nu stă de pază în preajma noastră niciun câine, nu pot avea linişte.

— Fricoaso! Te crezi aşadar înconjurată de duşmani?

— Nu, dar de, nu se ştie niciodată... Măcar şi numai fiarele sălbatice atât de apropiate şi tot... E drept că avem în compound un alt paznic, mai credincios decât un câine!...

— Cine?

— Micul sălbatec Ksoro! Sunt sigură că dacă am fi atacaţi, ne-ar apăra până la moarte.

— Serios, Elsie? Eşti chiar aşa de sigură?

— Tu nu, tată?

— Nu zic ba; se prea poate... Dar de fapt, pe ce se bazează încrederea ta?

— Dar bine, tată, e destul să-l priveşti! N'aş putea să-ţi spun, lucrurile acestea se simt, nu se argumentează.

— Intr'un cuvânt, instinctul tău vorbește, ca și pentru Mr. Graham.

— Sst! tată, ne-am învoit doar să nu mai pomenim numele acesta... Dar să ne întoarcem la Ksoro!... Îți amintești ziua când l-am adus din inima pădurii, leșinat, plin de sânge, după ce-l zmulsesem din ghiarele unei pantere? Și ce frică-i era de noi, în primele zile, și cum s'a domesticit încetul cu încetul! Se poate să nu ne fie recunoscător?

— Draga mea copilă, toate astea sunt foarte adevărate! Dar, fie vorba între noi, nu prea cred în recunoștința indigenilor... Și apoi, Ksoro, așa domesticit cum spui că e, n'a vrut niciodată să se conformeze obiceiurilor noastre și a rămas ce era și înainte de a veni aici: un sălbatec sadea... Gândește-te că n'a vrut să deprindă limba noastră și nici măcar pe a slugilor...

— Ba să am iertare, tată... Nu se poate înțelege cu servitorii, pentrucă aceștia disprețuesc și chinuesc neîncetat pe acest omuleț negru al junglelor. Cu binele însă poți obține orice dela el, crede-mă... Înțelege foarte bine tot ce-i vorbesc și răușește să exprime tot ce vrea să-mi spună... Am toată nădejdea că voi reuși să duc la bun sfârșit educația lui. Asta cere însă, firește, multă răbdare, și mai ales multă bunătate!

— Se poate că ai dreptate Elsie, răspunse sir Hedley, care nu ținea să mai prelungească această discuție. Eu unul atâta știu acum, adăogă bătrânul pentru a schimba vorba, că astăseară e o căldură zăpușitoare și că nu mă simt deloc bine.

— Trebue să te duci să te odihnești, tată, spuse fata ridicându-se dela masă. Și ca să-ți dau exemplu, până în cinci minute voi fi culcată... Am și eu aceiaș senzație ca și tine, zilele astea dintâi de zăduf până m'oi deprinde pesemne mă toropesc grozav; uite,

pic de-a'n picioarele de somn... Noapte bună, tată! și la noapte vezi de dormi bine!

— Am să încerc, fetița mea. Somn bun și ție!... Vrei să-mi trimiți pe Mr. Cobbs?... Trebuc să-i dau câteva ordine.

După o clipă majordomul intră și se apropie dc stăpânul său, după ce se încredințase, firește, că în hall sau în verandă nu asculta nimeni.

— Ce veşti, Cobbs? întrebă bătrânul?

— Ksoro nu s'a întors, sir.

— A! Și... cât privește... fiara? N'ai mai găsit nicio urmă?

— Niciuna, sir. Atâta doar, că adineaori am auzit înălțându-se din junglă cel mai ciudat și mai înspăimântător urlet care a ajuns cândva la vreo ureche omenească... Era neîndoios urletul unui animal, al unui animal puternic și îngrozitor, dar pe care aș putea jura că nu-l cunosc.

— N'ai cercetat de unde venea urletul?

— Venea de departe de tot din junglă. N'am putut stabili direcția.

— Bine. Va trebui să stăm la noapte de veghe amândoi. Ascultă, Cobbs. Mă simt tare obosit astă-seară... Aţipesc vorbind. Mi se lipesc ochii și mi-e cu neputință să lupt contra somnului care mă copleșește... Ai să faci d-ta de gardă întâi. Așa să viu să te schimb, înainte de revărsatul zorilor...

— Bucuros, sir.

— Fii prudent. Nu fă uz de armă decât dacă ești sigur că nimerești. Și dacă în timpul nopții intervine cineva, caută de nu-l ucide, fă-l mai bine prizonier.

Majordomul eși. Sir Hedley se întinse pe un chaise-longue. După câteva minute pe verandă răsună un zgomot de pași, apoi țăcănitul încărcării unei puști. Urmă apoi o tăcere desăvârșită.

Un tremur scurt scutură trupul bătrânului. Simțea

cum îl cotropea febra, în timp ce-l cuprindea o toropeală grea. Puţin câte puţin, capul îi căzu în piept. După un sfert de oră, era cufundat într'un somn adânc...

După o vreme îl trezi o voce: era majordomul care venise să-şi scoale stăpânul.

Dură mult până se desmetici bătrânul.

— Ei, Cobbs! spune el în cele din urmă, nu s'a întâmplat nimic?

— De întâmplat, sir, nu s'a întâmplat, dar se petrece ceva, răspunse intendentul cu o voce care tremura... Toată noaptea cineva sau ceva a tot dat târcoale casei, simt o prezenţă nevăzută care rătăceşte prin junglă şi ne pândeşte... Dar n'am putut vedea nimic, nimic, n'am putut vedea.

— Ajută-mă să mă ridic, Cobbs; te urmez.

— Sir, răspunse majordomul isbit de strălucirea ciudată din ochii bătrânului, sir, n'ar fi bine să continui eu singur veghea?... Păreţi bolnav şi aşa de obosit! Aveţi friguri...

— Aş... un fleac de febră... E drept că am avut un somn foarte greu. Dar acum mă simt mai bine. Dă-mi puşca.

— In cazul acesta, sir, daţi-mi cel puţin voie să rămân cu dv.

— Iţi ordon să te duci să te odihneşti, Cobbs; avem cu toţii nevoie de forţele noastre. Dă-mi numai ceva să beau; apoi condu-mă la locul unde ai auzit zgomotul şi întoarce-te acasă.

Majordomul se supuse tăcut. Turnă stăpânului o băutură întăritoare, apoi îl postă lângă gardul viu. După asta amândoi traseră cu urechea.

Avură impresia că aud printre ramuri un foşnet, dar îndată se făcu linişte... După câteva minute, sir Hedley, rămase să vegheze singur... In bungalow toţi şi toate se odihneau.

Noaptea era încă adâncă şi neagră... Cu toată at-

mosfera zăpușitoare, bătrânul se simțea furnicat de fiori reci. Tâmplele îi zvâcneau de friguri; îl apăsa ceva; din când în când o ceață i se lăsa în fața ochilor... Vâjâitul surd care-i huia ritmic în cap îl făcea să nu mai poată deslușì miile de zgomote imperceptibile care alcătuiau tăcerea junglei. Deodată trase adânc și gâfâitor aer în piept, ochii îi ieșiră aproape din orbite... Voi să strige... Dar nici un sunet nu-i ești din gâtlej... Mâinile lui dădură drumul armei pe care nu mai era în stare s'o ție... Sir Hedley căzu cu fața la pământ, leșinat.

. . . . . .

Când bătrânul își reveni în simțiri, pădurea mai era cufundată în umbră, dar o geană de lumină spre răsărit anunța apropierea zorilor.. Sir Hedley se ridică nesigur, căutând să-și dea întâi seama unde se afla.

Începu să-și amintească... instinctiv, ochii i se îndreptară spre bungalow.

In aceeaș clipă scoase un strigăt, un strigăt grozav, înfricoșător, un strigăt de spaimă care sfredeli tăcerea trezind-o; apoi alergă spre locuința lui, nebun!... Și când servitorii, deșteptați brusc, sosiră speriați, văzură pe bătrân nemișcat, privind în gol, fără glas, rezemat de pervazul ușii care dădea spre camera Elsiei — o cameră răscolită și goală, cu obloanele și storurile zmulse, din care fata dispăruse!

CAPITOLUL 3.

NELINIȘTE, ZBUCIUM, GROAZĂ

— Sahib *) m'a chemat?

— Nicio veste până acum?

— Încă nu e nici un ceas de când au fost împărțite poruncile. Cum să și avem vești Sahib?

— Cum un ceas?... Cel puțin o zi! Nu-i o zi?... Și în timpul acesta am tot dormit, dormit!...

— Sahib se poate odihni mai departe. Abia a închis ochii și i-a și deschis! Și e așa de obosit încât trebue neapărat să doarmă!... Am să-l trezesc cum s'or întoarce ceilalți!

— Da, nu-i așa, Nihal Singh că ai să mă trezești? Sau, mai bine nu, n'o să fie nevoie să mă trezești, căci numai vreau, nu mai pot să dorm! Vreau să mă duc cu ei acolo!... S'o găsesc... să mi-o iau înapoi!...

Bătrânul se ridicase în pat în capul oaselor, cu privirea rătăcită, întinzând mâinile lui crispate în gol... Dar Hindusul îl luase în brațe și cu gesturi line de tot, ca și cum ar fi legănat un copil, puse capul stăpânului lui la loc pe pernă.

Ochii bătrânului, rupt de oboseală se închiseră. Servitorul se întoarse binișor la fereastră și rămase în așteptare, nemișcat, tăcut. Afară niciun zgomot... bungalowul era pustiu, toți servitorii plecaseră călări să cutreere jungla în căutarea fetei... Doar mica

*) Domnul, boerul.

Iadeh, „ayaha", servitoarea indigenă, ședea pe treptele de jos ale scării și bocea încetișor dispariția stăpânei ei.

Ziua se scurse încet și chinuitor, întreruptă doar de gemetele bătrânului, de aiurările lui, și de întrebările lui după fată, repetate de mii de ori.

Totuși, spre seară, în timp ce sir Hedley, după o criză teribilă în timpul căreia voise să sară din pat, se odihnea acum învins de sforțarea lui, Hindusul, care încetase să mai facă vânt stăpânului și-și reluase postul de observație la fereastră, tresări auzind deodată, în fundul pădurii, detunătura unui foc de armă.

După câteva minute de tras cu urechea, prinse deodată zgomotul depărtat al unui galop furios. Atunci Nihal Singh întoarse capul spre stăpânul adormit, și văzând că nu se trezise, se furișă tiptil afară și coborî în grădină.

Mica Iadeh, servitoarea, nu se clintise de loc. Ședea pe treapta ei plângând necontenit, surdă și oarbă la tot ce era în jurul ei. Ca să poată asculta mai atent, Nihal Singh închise ochii.

— O! o! călărețul gonește, nu se'ncurcă... Trebue că e tare grăbit... Afară doar dacă nu e urmărit... ori poate că urmărește el pe cineva!... Dar nu... Nu aud alt sgomot... E singur... Acum o ia deacurmezișul pădurii ca să taie drumul... Dar... ce să fie asta?... Da, calul schiopătează, nu încape nicio îndoială. Ei! acum a intrat în joc și cravașa... Mai repede! tot mai repede!... Da, zgomotul crește și se apropie... Dar zgomotul cestălalt ce să fie?..., a, da, zăngănitul de fier care se lovește de fier... Trebue că pe șea atârnă o sabie.. vreun jandarm din poliție, de bună seamă... Bravo, n'au pierdut vremea băieții!... Ce bine-ar fi dac'ar aduce veşti jandarmul!... Hillah ha! ce-o mai fi și asta? Dece s'a prăbușit calul? Cum mai înjură omul!... Se cunoaște că-i dela poliție... Trebue

să mă duc să-i dau ajutor!... Iadeh!... Iadeh!... fato fa, auzi tu? la ce bun să tot plângi? Asta nu schimbă ce este scris să fie! Mai bine ascultă: alerg în pădure. Dacă auzi pe stăpân chemând, du-te la el şi spune-i că trebue să pice veşti îndată!

Servitoarea făcu cu capul un semn că a înţeles. Dar Nihal Singh o şi rupsese la fugă în direcţia din care auzise zgomotul...

Era într'adevăr un om dela poliţie, cum bănuise Hindusul. Călăreţul venea acum pe jos, poticnindu-se de pinteni şi de sabia lui prin erburile înalte, şi ducând în braţe tot harnaşamentul calului lui.

Când văzu pe Nihal Singh apropiându-se, se opri cu o expresie bănuitoare. Dar cum servitorul continua să înainteze liniştit şi purta arme, poliţistul, socotind pesemne că nu are motive de neîncredere, veni în mare grabă spre el.

— Ce s'a întâmplat, întrebă Hindusul. Am auzit un foc de armă. Calul a fost rănit, nu-i aşa?

— Ai putea spune că a fost ucis, răspunse poliţistul pe un ton arţăgos. Cineva a tras asupra mea pe când ieşeam din desiş, colo la cotitura drumului. Am văzut fumul şi m'am repezit în direcţia ceea. Dar calul meu a căpătat un glonte în burtă şi a căzut mort până n'apucai să-mi dau seama cine a făcut isprava... Ajută-mă să car astea... E departe casa stăpânului tău?

— Nu. Să mergem repede, căci Sahib aşteaptă veşti... N'ai mai întâlnit nimic altceva în pădure?

— Nimic altceva... Dar la dreptul vorbind nici nu ştiu dece am fost chemat.

— Eu, de, nu sunt decât o slugă şi nu ştiu nimic. Are să-ţi spună stăpânul.

Cei doi oameni iuţiră pasul. După câteva minute intrau în grădină.

Mica servitoare le ieşi în întâmpinare.

— Repede! Veniți repede spuse ea... Sahib v'a auzit! Vă așteaptă!

Intr'adevăr, bătrânul avusese puterea să se ridice în capul oaselor, și, ceva mai calm acum cu toată nerăbdarea ce-l mistuia, fixa cu sufletul la gură ușa.

Dar când cei doi oameni se iviră în prag, își și dădu seama că nu aduceau nici o veste... Atunci recăzu pe pat, sleit și din pieptul lui se înălță un suspin dureros.

Polițistul se apropiă.

— Scuzați-mă, sir, că mă văd nevoit să vă deranjez în starea de oboseală în care vă aflați, dar...

— Nu mă deranjați deloc, răspunse cu însuflețire sir Hedley. Vorbiți. Mă simt destul de în putere ca să vă aud și să vă răspund...

— Sunt brigadier din poliție, dela postul Mararvattee, reluă omul. Am fost însărcinat cu anchetarea faptelor care s'au petrecut aci... V'aș ruga, sir, să-mi spuneți tot ce știți.

In puține cuvinte, dar totuș fără să uite niciun amănunt, sir Hedley puse pe polițist la curent cu evenimentele din timpul nopții, îi descrise cât putu mai amănunțit ciudatele urme pe care le găsise în sfârșit îi împărtăși bănuelile pe care le nutrea.

Polițistul îi mai puse câteva întrebări:

— Pe câte știu, ați trimes pe toți servitorii dv., în căutarea lui miss Weldons?

— Pe toți, răspunse bătrânul. Dar au plecat la întâmplare, care încotro, căci n'aveam nici un indiciu despre direcția în care a fost târâtă biata mea copilă... Cine știe dacă vor găsi ceva!

— Să nădăjduim că da! reluă polițistul. Ce-i drept datele sunt foarte vagi! Până una alta trebue să procedăm ca și cum am fi singuri, lipsiți de orice ajutor. Să examinăm așa dar din nou faptele. Credeți, sir, că fiara ciudată a jucat vreun rol în cele întâmplate?

— Nu știu. Atâta sunt sigur că o dihanie monstruoasă a dat târcoale casei și că majordomul meu a auzit-o mugind.

— Și urmele găsite în grădină erau chiar sigure?

— Firește. După cum tot sigur e că Vixen, cățeaua noastră ,a fost gâtuită.

— Așa dar, fiara există?

— Neîndoios.

— Dar acum nu pare totul să dovedească amestecul unui om în întâmplările de pe urmă?

— Dv., ce credeți?

— Eu unul sunt sigur de asta. Am și motive cât se poate de puternice.

— Ce motive?

— Adineaori, în pădure, a tras asupra mea cineva.

— Asupra d-tale?

— Și calul mi-a și fost ucis!

— O! o! exclamă sir Hedley ridicându-se într'un cot, iată într'adevăr un indiciu... Și n'ați văzut pe nimeni?

— Din nefericire, nu!

Sir Hedley recăzu pe pernă și-și ascunse fața 'n mâini.

— Doamne! murmură el. Dece nu pot porni eu însumi în căutarea copilei mele! Eu aș găsi-o, nu s'ar putea să n'o găsesc! Unde o fi, unde-o fi acum? O mai fi trăind?... O! dece nu mă pot scula, alerga, muri...

Deodată tresări: un pas repede urca scara; ușa se deschise brusc. Nihal Singh intră.

— Sahib, spuse el, aud galopul unui cal prin pădure... se întoarce cineva, o să avem fără doar și poate veşti...

— Bine-ar fi să ai dreptate, Nihal Singh! E încă departe stafeta asta?

— Se aude acum calul... Ce goană!... Cel care-l mână îl deşeală, nu alta!

— De văzut nu vezi nimic?

— Intunericul serii s'a lăsat prea tare şi pădurea e neagră... Şi apoi în tăcerea asta, zgomotele se aud de tare departe... dar acum-acum va fi aici...

— Binecuvântat fie omul care va aduce înapoi pe fiica mea. Spune Nihal Singh, nu-i aşa că mi-o aduce?

Galopul creşte şi se apropie... călăreţul trece acum şoseaua... acum se aruncă deacurmezişul desişului!.... Vine!...

— Iată-l!... Iată-l!...

— El e. Trece gardul. E majordomul tău, sahib.

— Singur? Cobbs, d-ta eşti? Ce e? Fie-ţi milă, răspunde!

— Ajutor! urlă din grădină o voce horcăitoare de groază... Ajutor!... Fiara, fiara grozavă, fiara e pe urmele mele!... Apăraţi-vă!... Săriţi!

CAPITOLUL 4.

CE SE INTAMPLA IN TREI PUNCTE ALE JUNGLEI

Să aruncăm acum o privire în adâncurile cele mai întunecoase ale pădurii virgine.

E ora când fiarele sălbatece se întorc în vizuinele lor, după ce noaptea întreagă au vânat. Cu toate acestea, pădurea mai adăposteşte şi alte fiinţe afară de ele. Intr'adevăr, iată desişul de bambuşi se cască şi prin deschizătură se iveşte un om.

E un sălbatec cu o statură uimitor de mică. Pe cap vântul îi vânzoleşte o claie de păr creţ şi încâlcit. Fruntea-i e înaltă şi bombată, nasul turtit. In comparaţie cu picioarele lui firave, braţele-i sunt anormal de vânjoase, iar partea de sus a corpului viguroasă, ca la maimuţe. Omul e aproape gol; singurul lui vestmânt e o bucată de piele de cerb legată în jurul şoldurilor. Prin brâul acesta improvizat e trecută o secure.

Trupul lucios, ca uns cu ulei, al sălbatecului alunecă uşor printre încâlceala ramurilor ce se întreţes, şi urmează fără sforţare o potecă abia umblată, care seamănă mai degrabă a pistă de fiară sălbatecă. Şi astă-l duce la un mic cătun de colibe scunde, ascunse cu totul pe după tufişuri.

Acolo forfotesc ori stau în cete vreo cincizeci de oameni, de femei, de copii. Ca şi noul venit, toţi sunt mult mai scunzi decât mijlocia oamenilor. Toţi au aceeaşi piele neagră şi lucioasă, acelaş păr creţ, aceeaş frunte bombată: unii dintre bărbaţi poartă la şold o toporişcă la fel cu a lui, alţii se reazămă

într'o suliță scurtă de lemn cornos cu vârf de fier.

Când noul venit înaintează printre ei, se iscă o zarvă și un schimb de vorbe. Iată cam cum s'ar putea tălmăci cele ce'și spun sălbatecii cu vocile lor răgușite:

— Încă n'a venit?

Cel care vorbește e un moșneag. Pare să fie șeful, căci ceilalți îl ascultă cu un oarecare respect. Se adresează omului care stătuse adineaori la pândă în desiș, și acesta răspunde:

— Nu, n'a venit. Dar tobele au adus eri vestea...

— Știu. Atunci cum se face că n'a sosit încă?

— Vezi că, pașii omului, prin bălăriile înalte, aleargă mai puțin repede decât sunetul prin văzduh, și pădurea e mare... Și apoi nu poate să meargă repede, căci aduce cu el pe fata prinsă...

— Sigur c'o aduce?

— Cel puțin așa spunea bubuitul tobelor. În orice caz, fata e prizonieră în văgăunile muntelui. Și de vreme ce el și-a vestit sosirea, înseamnă c'a răușit.

— Da, ai dreptate... De altfel Tari e cu el, monstruoasa Tari cu fălcile de fier!... Trebue să așteptăm răbdători... În curând au să 'nceapă serbările...

Fie ca să găsim har în ochii zeilor îmbunați, după ce sângele fetei va fi înroșit pământul și când bucățile din trupul ei sfârtecat vor zace răvășite prin pădure...

— Zeii ne vor asculta, și chiar și Tari cea groaznică se va îmblânzi când va simți mirosul jertfei... Dar ce ni se cere în schimbul fetei?...

— Vrea mulți bani de aur, din aceia pe care-i întrebuințează albii.

— De unde să-i luăm?

— Cei din tribul Mahals care au luat și ei parte la târg spun că știu ei un mijloc cum se pot căpăta multe astfel de bucăți de metal...

— Bine... Și au făgăduit să nu ne trădeze?

— Au jurat pe piei de animale...

— Asta e bine. Abată-se de deasupra capetelor noastre furia lui Tari!

— Abată-se de deasupra capetelor noastre furia lui Tari! repetară toți oamenii. Și facă zeii ca monstrul cu fălcile grozave să ne cruțe!

Această misterioasă invocație fu urmată de o tăcere înfiorată. Toți păreau în reculegere. Deodată bătrânul șef care vorbise, se îndreaptă din spinare și face un semn. Toți traseră cu urechea.

In depărtare se auzea un duduit înăbușit. Se putea recunoaște zgomotul unei tobe, care răsuna sub ritmul unor lovituri neregulat cadențate...

Asta dură câteva minute. Apoi se lăsă liniște.

— Ce vasăzică asta? întrebă unul din oameni.

— Sunt cei din tribul Mahals și ne vestesc că oamenii albi dau iama în toate părțile prin pădure... Poate că au pornit în căutarea fetei răpite? In orice caz, ne trebue multă băgare de seamă... Au fost șterse bine urmele ultimului loc unde ne-am avut tabăra?

— Colibele le-am nimicit iar spuza focurilor am risipit-o în vânt. Oamenilor albi n'o să le poată trece prin gând că suntem aci.

— Bine. Atunci să vestească știrea și triburilor dela apus.

Unul din oameni se ridică. Se duse într'o colibă, de unde aduse un fel de butuc gros, scobit ca un stup și ciuruit. Apoi, cu ajutorul unui ciocan cu capătul învelit în piele începu să bocănească în acest instrument primitiv. Instrumentul scoase un zgomot adânc și vibrant. Omul respecta exact aceeaș cadență ca a sunetelor pe care le auzise cu puțin înainte.

. . . . . .

La câteva mile de acolo, un alt om rătăcea în singurătate.

Nu era un sălbatec ca pădureții bondoci care se ascundeau pe după bambușii deși, ci un Hindus înalt,

svelt, cu fața aproape albă, înfășurat cu o stofă de culoare închisă ce lasă desgolită partea de sus a corpului. Pe umăr purta o carabină grea.

Omul acesta era singur și înainta repede.

La brâu era strâns într'o cingătoare de piele, de care erau prinse cartușiere pline. Pe șold îi atârna o teacă din care eșea prășeaua unui cuțit. Cu mâna slobodă se sprijinea într'un ciomag.

După vreun sfert de oră de mers se opri. Apoi lăsă jos ciomagul și-și încărcă repede carabina.

— E galopul unui cal, murmură el trăgând cu urechea la un zgomot vag și care venea foarte de departe. Incotro o fi mergând călărețul și cine-o fi? Dela depărtarea asta nu-mi pot da seama. Dar dac'ar fi omul meu... Ha! Pe Allah-al-Mumit, am dreptul la răzbunarea mea!... Și nu cred să poată fi vreo dragoste așa de fierbinte ca ura pe care i-o port eu în inima mea omului acestuia!

Omul se întinse pe jos pe după un tufiș, puse urechea la pământ și ascultă cu ochii închiși.

— Saltă repede poney-ul, dar par'că se depărtează... Da, se depărtează, căci, iacă, pământul nu mai tremură... Zgomotul s'a topit în tăcere... Nu mai aud decât sângele care-mi zvâcnește în vine! Nici zilei de azi nu-i e scris să fie ziua cea mare... Nu-i nimic!.. Pentru o răzbunare face s'aștepți... și chiar dacă demonii ar vrea s'aștept câte zile oi avea, tot îmi voi ajunge ținta!

Omul se ridică de jos, își luă reteveiul, puse piedica la armă, și-o puse iar pe umăr. Apoi o porni din nou la drum prin pădure. Vremea trecea.

Tot mergând, omul nostru ajunse într'o regiune joasă, mlăștinoasă, cu vegetația mai rară decât în regiunea străbătută până aci; Hindusul, acum, nu mai înainta decât cu cea mai mare fereală, uitându-se cu luare aminte pe jos și cercetând mai mult ca oricând cu privirea întinderea din jurul lui. Ba

chiar, în cele din urmă, își atârnă ciomagul în cordon, își luă carabina de pe umăr și-și continuă drumul cu arma în mână, cu degetul pe trăgaci, gata să tragă.

— De ce m'aș teme? murmură el după câteva clipe. Fiarele și toate dihaniile pădurii dorm acum în amiaza mare și deși foiesc prin părțile astea, stau ascunse la ceasul ăsta.

Pot să străbat așadar fără grijă ierburile înalte și să mă încumet mai departe, spre poalele munților, căci vreau să știu, vreau cu tot dinadinsul să regăsesc și, de astădată, să și urmăresc ciudatele urme pe care le-am deslușit aseară în preajma mlaștinilor... Dar ce fel de urme să mai fi fost și astea?

Omul făcu un ocol, ca să evite să străbată un desiș de scorțișori, în care se putea aține pitulat cine știe ce dușman primejdios, apoi merse înainte pe terenul care devenea tot mai lunecos și mai jilav devedind apropierea mlaștinilor.

Pe pământ erau întipărite mulțime și felurimi de urme de animale, căci aci veneau noaptea să bea toți oaspeții pădurii.

Hindusul examină cu atenție toate aceste urme. Uneori, când nu erau destul de deslușite, se apleca să vadă. Dar numaidecât se ridica și-și continua mersul lui încet, cu privirea ațintită pe jos... S'ar fi putut crede că printre toți acești pași învălmășiți, caută niște urme anume pe care nu izbutea să le găsească.

Tot înaintând așa, se apropia de un fel de mică peninsulă formată de pădurea înaintată în mijlocul stuhăriei regiunii mlăștinoase; în acest petec de pădure, copacii și lianele creșteau mai dese și mai încâlcite decât oriunde, din cauza vecinătății apei.

Deodată, omul se opri brusc și se aplecă din nou la pământ. Pe fața lui se zugrăvi o adâncă mirare. Apoi privi cu o înfățișare neliniștită în jurul lui și,

în loc să se ridice, rămase încovoiat și continuă să umble așa, ajutându-se uneori cu mâinile și cu genunchii, târîndu-se chiar la nevoie așa încât să fie tot timpul ascuns de ierburile înainte.

Ajunse astfel până la punctul unde începea pădurea, dar aci se opri fără să mai știe încotro să apuce. Urmele care-l călăuzeau nu se mai vedeau printre nenumăratele liane care se încâlceau, se târau până și pe jos, formând un desiș de nepătruns. Dar privind în jurul lui, omul nostru observă o gaură, destul de largă ca să poată trece prin ea un animal foarte mare. Ciudat era că această trecătoare părea făcută cu un instrument tăios.

Hindusul pătrunse în ea cu cea mai mare prudență, tot aplecat, pitulându-se cât putea mai bine, cu carabina în mână, gata să treagă. Se găsea acum într'un fel de tunel tăiat în desiș, și dacă atenția lui n'ar fi fost așa de absorbită de ținta spre care se îndrepta, s'ar fi putut mira pe drept cuvânt de înfățișarea regulată a boltei de ramuri și de crengile rupte presărate pe jos, doborîte și unele chiar tăiate par'că de mână de om.

Gangul acesta înainta în linie aproape dreaptă pe o lungime de o sută de pași. Nu avea nicio asemănare cu drumul pe care și-l găurește elefantul sau rinocerul. Și cercetând terenul, deși era cu neputință să recunoști urme de pași, îți puteai da seama că pe aci trecuse ceva greu.

Pe măsură ce se apropia, Hindusul devenea tot mai atent. Insfârșit ajunse la capătul tunelului și acolo, după ce se ascunse în dosul unor tufișuri, privi largul luminiș ce se deschidea înaintea lui. In mijlocul ei se vedeau câteva stânci și o mică băltoacă pe jumătate secată.

Dar observatorul nu avu timp să se ocupe cu peisagiul. Atenția îi fu atrasă îndată de câteva amănunte cât se poate de ciudate.

Deşi era primejdios, măcar şi ziua 'n amiaza mare, să te aventurezi în această regiune, bârlog vast de nenumărate fiare sălbatice, se vedea totuşi cât colo că un om îşi stabilise aci sălaşul, dovadă spuza unui foc stins de foarte puţin timp. Erburile erau călcate în picioare, în pământ mai erau înfipţi ţăruşii care slujiseră la întinsul cortului şi capetele de sfoară agăţate de două trunchiuri de copaci arătau că între ele fusese atârnat un hamac.

Cine să fi fost omul atât de îndrăzneţ sau atât de nebun încât să poposească noaptea într'un asemenea loc?

Nedumerirea Hindusului nu dură mult. In timp ce stătea ascuns între tufişuri sfredelind cu privirea împrejurimile, de cealaltă parte a luminişului se auzi un foşnet uşor, perdeaua de frunziş se dădu în lături şi din dosul ei se ivi un om.

Era un European, tânăr, ras la faţă, de statură potrivită, îmbrăcat cu haine de pânză de culoare cafenie deschisă. Ochii îi erau ascunşi de nişte ochelari negri cu sticle groase. Purta o pălărie de scoarţă de copac.

Acest nou venit nu era altul decât musafirul care, nu de mult părăsise în mod aşa de brusc pe sir Hedley şi pe tânăra fată... Era cel pe care ea îl refuzase: Harold Graham.

Hindusul, pitulat, nu făcuse o mişcare. Aştepta... Deodată un freamăt între crengi îi atrase atenţia. Un omuleţ negru, aproape gol, cu părul ca o claie, şi care purta în jurul trupului o blană în care era trecută o secure, răsărise în luminiş şi se apropia.

Harold Graham alergă spre el:

— Ei! Ksoro? spuse el.

— Făcut, răspunse micul sălbatec într'o englezească stricată.

Englezul făcu un gest de bucurie.

Nu s'a ivit nici o piedică? mai întrebă el. Totul a mers după socotelile mele?...

Omuleţul făcu semn că nu înţelegea. Harold Graham îl lămuri prin gesturi. Apoi adăogă câteva cuvinte într'o limbă pe care Hindusul n'o înţelegea... Atunci sălbatecul scoase din cingătoarea lui de blană un lucru pe care Englezul îl luă cu grabă şi cu cea mai mare emoţie... Era o bucată ruptă de mătase neagră, — panglica dela gât sau cordonul unei femei, fără doar şi poate...

— Bravo, Ksoro. Ai să fii răsplătit, spuse el.

Apoi tăcu şi chibzui îndelung cu o înfăţişare mohorîtă... După aceea, cu un gest brusc, ca şi cum ar fi luat o hotărîre supremă, se întoarse spre tovarăşul său.

— Haidem!

Cei doi se depărtară în desiş şi dispărură...

Atunci, omul ascuns se furişă cu băgare de seamă pe urmele lor şi dispăru şi el.

. . . . . .

Alt loc al junglei, la poalele munţilor, printre stâncile rostogolite de pe creste, în mijlocul haosului, bolovanilor aduşi de ape.

Primele metereze ale munţilor încep chiar de-aci, ascunzând cerul, sporind înfăţişarea sinistră a locului. In acest zid mohorît de calcar se deschid guri de văgăuni şi peşteri, ascunse în dosul perdelei de mărăcinişuri.

Vizuini de animale? Adăposturi omeneşti? Nimeni n'ar putea spune ce vor fi fost ele cândva. Căci dacă le-ai cerceta, le-ai găsi toate goale.

Toate afară de una. In cea mai întunecoasă, în cea mai adâncă, în cea mai ascunsă, o formă e întinsă în nemişcare pe jos. Corpul e pe jumătate îmbrăcat în stofe albe zdrenţuite... Mâinile şi picioarele-i sunt legate, şi chiar şi în umbra aceasta rece se ghiceşte că e o femeie, căci părul ei lung de aur,

despletit, luceşte vag... Panglica pe care o purta în jurul capului ca să-i ţie părul trebue să-i fi fost zmulsă; numai în una din coade a mai rămas împletit un petec de mătase neagră.

Faţa-i e palidă ca de moartă iar ochii închişi... Dar printre buzele adormite trece o răsuflare uşoară...

Prizoniera aceasta leşinată e miss Elsie Weldons.

CAPITOLUL 5.

GROAZA!...

— Apărați-vă! Săriți! Săriți!

La auzul acestui strigăt de groază scos de intendent, servitorul hindus și polițistul se trăseseră instinctiv dela fereastră... Dar sir Hedley, cu toată slăbiciunea lui, se repezise luându-le locul.

Văzu atunci pe majordom silind cu o lovitură de pinteni calul să sară peste gardul viu și intrând în galop în grădină. Aci se aruncă îndată jos de pe șea, și o luă la fugă, fără să se sinchisească de animal, spre casă, pe al cărei prag se prăbuși, ca și cum sforțarea supra omenească pe care o depusese l-ar fi dat gata chiar în clipa când ajunsese la țintă. Sir Hedley se îmbrăcase în grabă și, sprijinit de cei doi tovarăși ai lui, coborî scara.

Cobbs era întins pe treptele verandei, horcăind, cu privirile rătăcite... Făcu o sforțare ca să vorbească, dar sunetele i se opriră în gâtlej... Când îl ridicară, își trecu mâna peste frunte ca pentru a goni o viziune chinuitoare... Apoi privirea, o privire aproape înebunită, i se îndreptă în direcția pădurii...

Dar acolo, nimic nu dădea semn de viață... Doar calul, cu harnașamentul în dezordine, gâfâia, acoperit de spumă, și cu picioarele tremurînde...

— Ce e, Cobbs? Pentru Dumnezeu, vorbește, ce e? îl imploră sir Hedley să răspundă.

— Sir, spuse el, iată faptele așa cum s'au întâm-

plat. Sunt aproape de necrezut, şi dacă n'aţi fi văzut ca şi mine lucrurile pe care le-am văzut împreună, m'aţi crede fără doar şi poate nebun... Şi totuşi... ce am întâlnit era aşa de groaznic de real încât mă mir şi eu cum de mă aflu aci, în faţa dv., viu, povestindu-vă ce mi s'a 'ntâmplat...

Intendentul se întrerupse o clipă ca să-i mai vie inima la loc... Fără voie, privirea i se îndreptă spre pădure... Auzi nisipul scrâşnind în grădină şi tresări... Dar nu era decât calul uitat acolo, care rătăcea în neştire.

— Nihal Singh, ordonă sir Hedley, du calul la grajd şi vezi de el. Iar d-ta continuă, Cobbs...

Sir Hedley şi detectivul se aşezară la căpătâiul intendentului. Acesta reluă cu o voce în care mai vibra încă emoţia.

— Să vedeţi... După cum mi-aţi ordonat, sir, am plecat în direcţia sud, luând cu mine pe unul din servitori, Ali, în timp ce ceilalţi porneau care în cotro. Am înaintat foarte încet, scotocind toate tufişurile, dând ocolul tuturor stâncilor, nelăsând nimic neexplorat în drumul nostru, şi cercetând toate urmele întipărite în pământ... Erau multe astfel de urme, dar greu de urmat, căci pământul era uscat. Întipăriturile veneau toate dela animalele obişnuite ale junglei... Cele pe care le căutam noi nu erau printre ele... Ajunserăm pe malul râului, în locul unde face o cotitură, înainte de a intra în cheile Sahiwal... Poate vă mai amintiţi, sir, inundaţiile de iarnă au format acolo mlaştini, şi împrejur pământul e totdeauna umed... Era câtăva vreme de când înaintam, atenţi la paşii cailor noştri care alunecau şi observând terenul, când deodată tresării şi simţi ca un nod în gât, căci văzusem, întipărite deslușit printre trestii... urmele fiarei!

Asta era cam prin locul unde râul se desparte în două braţe, dintre care unul urcă spre apus lar

celălalt se afundă între stâncile negre ale Sahiwal lui... Fiara intrase aşadar în apă... Pe celălalt m însă, nu i se mai vedeau urmele... Coborîse pesem cursul apei înot... Dar în care din cele două direc s'o fi luat?

Trebue să vă spun, sir, că potrivit ordinului d nu dădusem servitorilor nicio deslușire, eram po niți în căutarea lui Miss Weldons şi atâta tot. D despre fiară nu suflasem un cuvințel... Totuşi a trebuia să ne continuăm cercetările separat şi, du o scurtă şovăire, am socotit de datoria mea să î ştiințez pe Ali peste ce putea da. Rău am făcut, si

— Ai făcut bine, Cobbs, răspunse bătrânul. Şi] urmă?

— Nu ştiu ce era în sufletul lui Ali, dar eu un ştiu că mi-era inima cam strânsă când am pătru între pereții înalți şi negri ai Sahiwalului, sing cuc, în căutarea ființei necunoscute. Mă stăpân simțământul că acu-acu aveam să mă pomenesc faţă cu ceva grozav, şi asta nu era numai un prod al imaginației mele căci şi calul meu dădea de cât timp semne de neliniște.

Urmele fiarei tot nu se vedeau, dar în curâ observai că un călăreț făcuse cu puțin înaintea m acelaş drum. Se recunoşteau uşor întipăriturile p coavelor.

— Cum mergea? întrebă polițistul.

— In galop, şi încă foarte repede, căci urm erau adânci. Deşi erau când vizibile când cu nep tință de găsit, nu le pierdeam direcția — urmau altfel cursul râului, şi ajunsei într'un loc unde de leul strâncos se lărgeşte şi adăposteşte o păduriş destul de deasă. De-abia făcusem primii paşi print copaci, când se azi detunătura unui foc de armă un glonte îmi trecu şuerând pe la ureche...

— O! o! exclamă polițistul. Devine interesant... (

neva ne-a pus gând rău, hatărît lucru! La ce oră s'a petrecut atacul acesta?

— Pe la ora două. De ce?

— Pentrucă s'a tras şi asupra mea astă seară, peaici aproape... La ce depărtare de-aici se află locul de care vorbeşti?

— La cel mult cincisprezece mile.

— Aşa încât cu un cal, ţinând seama de greutăţile terenului, acest drum poate fi străbătut în treipatru ore, nu?

— Cam aşa ceva.

— Se poate aşadar ca autorul acestor atacuri să fie unul şi acelaş. Continuă, te rog... N'ai văzut pe nimeni?

— Deasupra unui tufiş plutea un nor de fum... Am tras şi eu, apoi m'am repezit în direcţia aceea. Cu toate sforţările mele, n'am găsit pe nimeni... Omul care trăsese asupra mea fugise.

— Urmele care te-au călăuzit într'acolo se opreau la pădurişteа aceasta?

— Nu, sir. Şi deaceea nici n'am zăbovit mai mult acolo... Soarele începea să coboare spre sfinţit, şi eu voiam să profit de lumina zilei ca să urmez cursul râului până în locul unde se pierde în prăpastiile dela Gugir... Aşa că dădui pinten calului şi o pornii înainte... După vreo jumătate de oră ajunsei în preajma prăpăstiilor... Dv. care aţi fost pe acolo, sir, trebue să ştiţi că apa se năpusteşte de vale într'un vălmăşag de stânci negre şi că pădurea care ia locul pereţilor mohorîţi ai cheilor e în locurile acestea mai întunecoase şi mai de nepătruns decât oriunde... Inaintam aşadar mai încet şi calul meu se poticnea încurcându-se în lianele întortochiate, când, deodată, se opri, cu picioarele tremurânde; nările i se umflară şi atunci avui simţământul unei prezenţe invizibile care ne dădea târcoale în umbră...

Vă mărturisesc, sir, că m'a pătruns frica: toți nervii mei îmi spuneau că mă pândea o primejdie în fața căreia nu s'au mai găsit mulți oameni... Nu sunt din rasa acestor blestemați de Hinduși și nu cred în Zeii lor înfricoșetori și nici în toate superstițiile lor în privința junglei; așa că n'am dat înapoi.

Dar când deodată perdeaua de crengi s'a dat la o parte și am văzut înaintea mea fața înfiorătoare a făpturii care mă privea, grozăvia clipei a fost atât de mare încât sângele mi-a înghețat în vine și mi s'a părut că inima va înceta să bată!... Am ridicat carabina și am tras... S'a auzit un urlet și monstrul s'a năpustit în urmărirea mea...

In urmărirea mea, sir, căci mărturisesc, am fugit!... De altfel, cum aș fi putut ține în loc calul meu înebunit?... Și apoi... Sunt lucruri mai tari decât voința omului și aș putea să jur că nimeni în locul meu n'ar fi îndrăznit să ție piept monstrului care mă urmărea — căci mă urmărea, simțeam în spatele meu suflarea lui hârâitoare, simțeam pământul cutremurîndu-se sub picioarele lui grele, simțeam că încă puțin și avea să mă ajungă, mă simțeam pierdut.

Deodată avui impresia că în timp ce monstrul alerga după mine, și pe el îl urmărea cineva, căci auzii sgomotul pietrelor lovite de potcoavele unui cal, șueratul unei cravașe, zăngănitul unui lanț ca acelea cu care sunt pedepsiți elefanții nărăvași și sunetul unei voci. Da, al unei voci, al unei voci omenești care poruncea fiarei și o striga înapoi...

— Și pe urmă ce s'a mai întâmplat, domnule intendent, întrebă detectivul.

Majordomul tresări ca și cum ar fi fost trezit brusc din somn.

— Pe urmă, bolborosi el... pe urmă?... dar despre ce vorbeam?... A! pe urmă... da... dihania era în

dosul meu gata să mă înhaţe, când omul o mai chemă odată şi-i vorbi... Atunci.... Dar ce vă pot spune?.. Mi-e cu neputinţă să precizez în ce moment a încetat urmărirea... Sunt sigur însă că monstrul m'a fugărit pân'aici, căci îmi amintesc bine că în *rukh*, în timp ce străbăteam luminişul în care mai pătrundea lumina slabă a amurgului, i-am văzut umbra întinzându-se spre mine, şi dincolo de mine, la nesfârşit!... Pe urmă, nu mai ştiu... am spus ce aveam de spus şi cred că mi-am făcut datoria... Cred că un om cât de puternic şi cât de viteaz, tot n'ar fi făcut mai multă ispravă ca mine!

— Mai răspunde-mi, te rog, la câteva întrebări... Pe călăreţul din dos nu l-ai putut vedea măcar o clipă?

— Am întors capul spre el prima dată când l-am auzit strigând. Dar se înoptase. I-am întrevăzut doar calul, un cal de culoare deschisă, alb probabil... Cât despre om, i-am ghicit faţa, care forma în întunerit un punct mai alburiu, dar n'am putut deslui nimic.

— Şi... fiara? cum era?

— Asta v'o pot spune, căci fioroasa ei imagine mi-a rămas înaintea ochilor... E mai mare decât un bivol, dar umblă ridicat pe picioarele dinapoi. Braţele-i sunt din cale-afară de lungi şi-i ajung aproape până la genunchi, capul îi e uriaş şi păros, pe un gât foarte scurt. Pe trup nu pare să aibă păr; şi namila spurcată nu aleargă ci înaintează prin salturi, răgând!

— Ciudat, tare ciudat! Şi în total, a ce seamănă?

— A nimic cunoscut... Totuş, dacă e vorba s'o comparăm cu ceva, aş spune că e un fel de maimuţă uriaşă dar cu aşa deosebiri, încât e sigur că nu e nici maimuţă şi nici ceva înrudit...

— Hm!... încă o întrebare, te rog... Ce limbă vorbea omul?

— O limbă pe care n'o cunosc sau cel puțin pe care n'o înțeleg, căci mi s'a părut c'am mai auzit-o cândva... Unde? nu-mi pot aminti...

— N'ai putut prinde niciun cuvânt?

— Unul singur. Dar era fără îndoială numele cu care chema pe acest monstru ieșit din iad.

— Și care e acest nume?

— Tari!

Răspunsul acesta fu urmat de o tăcere. De turburare nici unul nu putea să vorbească. Sir Hedley nu se clintise. Față de mutismul și de imobilitatea aceasta polițistul socoti de datoria lui să intervină.

— Ce ordonați acum, d-le? întrebă el.

Bătrânul ridică încet capul.

— Vă rog, deocamdată, să mă lăsați singur, răspunse el; am să vă chem când voi avea nevoie de dv.

Cei doi oameni se retraseră. Sir Hedley rămase singur. Părea adâncit într'o cugetare intensă. Stătu așa multă vreme, cu fruntea în mâini, fără să facă o mișcare. Afară era liniște și noapte.

Sir Hedley ridică brusc capul.

— Cu riscul să mor, trebue să intru în acțiune cu însu-mi. Numai atunci îmi voi regăsi copila!...

Cu o sforțare supremă se sculase. In acelaș moment, din grădină se auziră glasuri agitate. Ușa verandei se deschise brusc.

Polițistul intră.

— Ce s'a 'ntâmplat? întrebă sir Hedrley.

— Domnule, răspunse polițistul, am fost să examinez rana calului mort,

— Ce rană?... A, da, focul de armă... Și?

— Să vedeți; sir: în timp ce noi eram aci, a umblat pe-acolo cineva. A scormonit cu un cuțit prin rană... Glontele a fost extras și singura mărturie care ar fi putut să ne îndrume în cercetările noastre a dispărut!

CAPITOLUL 6.

UN FAPT NOU

Nici în noaptea aceasta sir Hedley nu-şi găsi odihnă. Rămase în fotoliul lui până la revărsatul zorilor, nemişcat şi mut, cu ochii larg deschişi în umbră, dar atât de pierduţi în nemărginirile lui lăuntrice, încât în jurul lui, nimic nu mai exista...

Poliţistul şi Mr. Cobbs, când se văzură nevoiţi să lucreze după cum îi tăia capul, se hotărîră să discute chestiunea în toate amănuntele ei. Detectivul simţi cel dintâi nevoia de a continua ancheta.

Servitorii se întoarseră cu toţii la bungalow. Ii înşiră pe toţi la rând în curte şi le examină cu luare aminte mâinile şi hainele.

— Ce speri să descoperi? întrebă intendentul, destul de mirat de aceste manevre al căror rost nu-l pricepea.

— Carnea calului a fost scurmată adânc pentru a scoate din ea proectilul, explică poliţistul. Rar de tot se întâmplă ca o asemenea operaţie, făcută în grabă, să nu lase vreo urmă de sânge... Dar nu, nu văd nimic... La urma urmelor se prea poate ca agresorul să nu fie unul dintre oamenii aceştia... Dar vreau să fiu sigur... Aduceţi toţi armele voastre!...

Oamenii se duseră să-şi ia carabinele, apoi se întoarseră, formară din nou rândul, deschiseră culasele şi prezentară ţeava cu gura înainte. Detectivul

puse ochiul la fiecare şi le examină cu băgare de seamă interiorul... Dar îi fu uşor să se încredinţeze că nu fusese tras niciun cartuş.

— Evident, mormăi el, nu într'aci trebue să ne îndreptăm cercetările. Eram sigur de asta din capul locului, dar ştii, paza bună..., nu-i aşa, Mister Cobbs?

— Şi acum?

— Ce-ai zice dacă ne-am duce să aruncăm o privire pe locurile unde a murit calul meu? Lumina zilei ne va desvălui poate lucruri pe care noaptea ni le-a ascuns.

— Haidem! spuse majordonul.

Leşul calului era întins tot în acelaş loc, dar afară de misteriosul individ care avusese grijă să facă să dispară dovezile atentatului lui, trecuseră pe acolo şi animalele de pradă ale nopţii, care rupseseră din hoit câteva hălci mari de carne.

Imprejur pământul era însângerat, şi când cei doi se apropiară, câţiva vulturi, îmbuibaţi, îşi luară greoi zborul şi se opriră pe crengile copacilor dimprejur.

— N'o să mai găsim niciun indiciu, spuse majordomul. Vezi bine că pământul e răscolit de fiare şi acoperit cu resturi din cadavru... Şi apoi, crezi că e prudent să ne aventurăm aşa, fără arme, în timp ce la câţiva paşi de noi se poate că stă ascuns duşmanul?

— Să aibă el îndrăzneala de a veni până aici?

— Păi, azi noapte n'a venit?

— Noaptea, da, dar ziua 'n amiaza mare?

— Ziua, noaptea — în orice caz nu e sănătos să zăbovim prea mult aici. De altfel ce speri să vezi?

Poliţistul nu răspunse îndată. Se aplecase şi se uita cu mare atenţie pe jos.

— Iată întipăritura lăsată de potcoava unui cal, spuse el în cele din urmă. Şi al meu nu a trecut pe aici... Ia te uită şi d-ta. Urma se vede foarte bine dintre erburi. Şi e proaspătă de tot.

— Ascultă! Spuse deodată intendentul... N'ai auzit ceva?

— Da, mi s'a părut şi mie... probabil că se mişcă vreo pasăre în tufiş...

— Nu face atâta zgomot o pasăre...

— Atunci o maimuţă...

— Maimuţele nu umblă la ora asta.

— Dar atunci, ce crezi să fie?

— Te sfătuesc încă odată: să fim prudenţi. Pădurea e vicleană, plină de capcane... Bagă de seamă!...

Zgomotul se repetase ceva mai încolo în desiş. Poliţistul înainta cu hotărîre în direcţia aceea.

In locul acesta lianele împletite erau mai dese şi mai încâlcite ca oriunde; unele se întortochiau şi se suceau pe jos, altele azvârlite prin spaţii dela un copac la celălalt, alcătuiau un fel de punţi suspendate naturale, atât de groase încât aproape împiedicau lumina să pătrundă. Sub unul din aceste poduri aeriene ajunsese detectivul. Mr. Cobbs rămăsese în urmă, supraveghiând atent împrejurimile.

Dar zgomotul nu se mai repetase şi poliţistul se gândea se se 'ntoarcă; deodată vocea majordomului îl făcu să tresară:

— Deasupra d-tale! strigă el; deasupra d-tale! bagă de seamă!

Când ridică ochii, omul tocmai mai avu timp să vadă coborînd din creangă în creangă şi din frunzet în frunzet, un mic pătrat alb, care căzu apoi făcând rotocoale, la picioarele lui...

— Cine mi-a aruncat asta? strigă el. Ai văzut?

— Am văzut o umbră deasupra d-tale şi puntea de liane mişcându-se !... A, iată un copac mort pe care ne-am putea urca!... Fuga!...

Cei doi oameni se repeziră şi ajunseră pe plasa de otgoane naturale, care se legănau sub greutatea paşilor lor; era un fel de bulevard capricios care se

afundă în adâncimile frunzișului, unul din misterioasele drumuri aeriene folosite de cetele de maimuțe... Dar aleea era pustie cât vedeai cu ochii.

— Ei, comedie! se oțărî polițistul; drăcia asta care mi-a căzut în cap numai fruct care crește prin copaci nu e!... Trebue să fi fost aruncată de cineva!

— Dar ce este pătrățelul acesta?

— Vezi d-ta singur!

Mr. Cobbs luă din mâinile detectivului lucrul pe care i-l întindea acesta.

Era o foaie de pergament foarte grosolan preparat, îndoită în două și lipită la margini; pe una din fețele lui se vedeau semne de scris... Majordonul citi inscripția. Se compunea numai din aceste cuvinte: „Lui sir Hedley Weldons".

— Pe legea mea, exclamă polițistul, iată un mod ciudat de a-și pune scrisorile la cutie! Mă 'ntreb iarăși, cum de a ajuns asta aici? Trebue să alergăm după originalul curier care a adus-o: nu poate fi departe de-aici!...

— Domnule, îl întrerupse majordomul cu o voce gravă, cuvintele acestea au fost scrise de mâna lui Miss Elsie, și cerneala întrebuințată a fost sânge.

CAPITOLUL 7.

VALUL MISTERULUI SE RIDICĂ O CLIPĂ

Majordomul şi tovarăşul lui o porniră fuga pe podul de liane şi alergau la întâmplare, drept înainte. Dar, cu toate sforţările lor nu putură ajunge ciudata stafetă; nu se putea merge prea repede pe aceste liane mişcătoare; alte alei se întretăiau mereu cu ea cruciş şi curmeziş. Fură nevoiţi să se întoarcă din drum fără să fi descoperit nimic.

Atunci examinară de mai aproape pergamentul.

Cum observaseră şi înainte, era o foaie subţire de piele uscată, preparată într'un mod destul de rudimentar, ceeace dovedea la cel care o lucrase în modul acesta, fie o lipsă de experienţă, fie o mare primitivitate; cu alte cuvinte, era opera unui sălbatec sau a unui om civilizat nu prea priceput la astfel de lucrări.

Pana care slujise la scris fusese tăiată dintr'o trestie; asta se cunoştea după grosimea trăsăturilor; însfârşit, precum am mai spus, literele fuseseră scrise cu sânge. Cu toată primitivitatea instrumentelor de care se slujise miss Weldons scrisul ei nu era greu de recunoscut.

De îndată ce se vădi că toate cercetările erau zadarnice şi că, deocamdată cel puţin, speranţele de a afla cine era misteriosul aducător al scrisorii trebuia părăsită, Mr. Cobbs socoti că lucrul cel mai urgent era să predea acest bilet destinatarului lui.

Sir Hedley trebue că fusese chemat de o presimţire, căci la sosirea lor, cei doi oameni îl găsiră în grădină, palid şi agitat, umblând cu paşi mari de-alungul gardului viu şi cheltuindu-şi astfel într'o ultimă încordare şi energie, forţele ce-i mai rămăseseră.

— Aduceţi vreo noutate? strigă el când îi văzu.

— Da, sir,, şi anume una de cea mai mare importanţă. Iată un răvaş scris de mâna lui miss Weldons!

— Dela fiica mea? Ce vorbeşti! Dă-mi-l, dă-mi-l repede! Cum l-aţi căpătat? Cine l-a adus? Nu! toate astea mi le puteţi spune pe urmă... Cel dintâi vreau să ştiu...

Bătrânul fu nevoit să se sprijine, ca să nu cadă, de braţul intendentului, dar slăbiciunea aceasta nu ţinu mult. Cu o sforţare energică, sir Hedley se reculese. Despături pergamentul, pe care degetele lui puternice îl mototoleau, şi iată ce citi el, cu o voce sugrumată de emoţie:

Tată,

Sunt prizoniera unui om care poate face cu mine ce vrea. A luat asemenea măsuri încât oricât m'ai căuta, îţi va fi cu neputinţă să mă găseşti. Nu ştiu ce-are de gând cu mine, dar ştiu că n'ar pregeta să mă facă să pier în cele mai groaznice chinuri dacă nu l-aş ascuita orbeşte. Mi-e frică, mi-e frică de moarte, tată, mai ales că omul acesta este ajutat în uneltirile lui de o fiinţă supranaturală şi aşa de fioroasă, încât dacă va trebui să mai stau mult în preajma ei, simt că mă va ucide groaza! Deaceea te implor să mă salvezi. Şi mă poţi salva, primind condiţiile care mi se ordonă să ţi le supun. Iată-le:

Te vei angaja pe cuvânt de onoare, printr'o hârtie semnată de tine, să nu întreprinzi nicio urmărire, să nu încerci niciun fel de represalii împotriva celui

care m'a răpit, să-i acorzi mâna mea în cel mai scurt răstimp legal; să-i verşi un preţ de răscumpărare în schimbul căruia vei avea dreptul să mă revezi. Această sumă e fixată la douăzeci de mii de lire sterline plătibile într'un an. Va trebui să dai îndată două sute de mohuri de aur.

Trebue să mai adaog, tată, că mă plec acestor condiţii, preferând orice, groaznicului sfârşit ce mă aşteaptă dacă refuzi. Hotărîrea ta o vei face cunoscută depunând, înainte de a se înopta, răspunsul tău scris la rădăcina copacului Jamuh, arborele sfânt care se înalţă stingher între stâncile pustii dela Isha, deasupra prăpastiei Gugir. Vei jura să nu pui acolo nicio supraveghere... Dacă totul va fi făcut întocmai n- vom vedea curând.

Salvează-mă ,tată! singura mea nădejde eşti tu... Dihania înfricoşătoare dă târcoale şi urlă prin jurul meu, în beznă... Mi-e frică!

Fie-ţi milă de copila ta care te iubeşte!

ELSIE WELDONS

Când sfârşi citirea acestei scrisori, sir Hedley rămase mut; expresia feţei lui era aşa de înspăimântătoare, iar trăsăturile atât de descompuse, încât, de n'ar fi fost flacăra mistuitoare care se aprinsese în ochii lui, l-ai fi putut crede mort.

Bătrânul ridică însfârşit capul, ca şi cum ar fi luat o hotărîre:

— Rândurile acestea au fost smulse cu forţa, spuse el. Ele nu înfăţişează voinţa copilei mele. Refuz să mă supun.

Poliţistul îl privi mirat.

— Şi ce aveţi de gând, sir?

— Iată cum rămâne: cineva, Cobbs, de pildă, va duce diseară, în mod vizibil, banii la locul indicat. Apoi se va întoarce aici, tot având grije să umble aşa

încât să fie văzut. Dar în timpul acesta, noi îl vom urmări, pe ascuns, firește. Vom sta la pândă și vom aștepta ca necunoscutul să vie să ia scrisoarea... In clipa aceea, vom intra în acțiune.

— Dar gândiți-vă sir, că dacă nu răușim să-l prindem, dv. ați semnat în felul acesta sentința de moarte a fiicei dv.!

— Ai dreptate, ticălosul poate să ne scape. Atunci să adăogăm la bani o scrisoare cu aceste cuvinte: „Cer trei zile răgaz de chibzuire". In felul acesta, vom câștiga timp. Și până în trei zile trebue, înțelegeți, trebue s'o fi găsit!

— Incă odată vă spun, sir, băgați de seamă! Incepeți o luptă grozavă! Gândiți-vă că, până în momentul acesta, nu noi am fost cei mai tari!...

— Sir, interveni și majordomul, ascultați-i sfatul! Vă socotiți prea sigur de dv.: puterile vă pot părăsi!... Amintiți-vă că în timpul nopții celeia îngrozitoare, boala v'a doborît la pământ!... Dacă și acum slăbiciunea v'ar dovedi!....

— Fiți pe pace! In primul rând, de data asta nu voi fi singur; și apoi îmi voi lua măsuri de prevedere împotriva bolii.

Cei doi oameni se înclinară și se retraseră în tăcere. Bătrânul se întoarse spre casă.

Se urcă în biroul lui, numără cele două sute de piese de aur, și scrise câteva rânduri pe o foaie de hârtie. Apoi se echipă, își luă armele și coborî apoi în grădină, unde polițistul îl aștepta deja.

După câteva minute sosi și majordomul.

— La drum! spuse bătrânul.

Nu începea discuție. Majordomul se duse în grajd, de unde se întoarse cu un cal. Intr'adevăr, numai el trebuia să înainteze călare. Lui sir Hedley și polițistului le era mai ușor să se furișeze neobservați umblând pe jos.

Înainte de plecare, stăpânul dădu ultimele instrucțiuni:

— Sper că ai înțeles bine, Cobbs, spuse el. Depune banii și scrisoarea în așa chip încât dacă stă cineva la pândă, să te vadă bine la venire și la plecare. Apoi te întorci la bungalow fără să-ți mai pese de noi. Și acum ia-o înainte, noi te urmăm.

Majordomul se depărtă călare, la pas.

Era noapte când ajunseră lângă prăpasta Gugir.

In timp ce se strecurau cu băgare de seamă printre copaci, cei doi oameni văzură, la lumina lunei ce răsărise la orizont, pe majordom, care se întorcea după ce lăsase banii și scrisoarea între rădăcinile copacului sfânt. Când trecu pe lângă ei, polițistul scoase un ușor fluerat. Călărețul îi văzu și le făcu semn că-și îndeplinise misiunea. Apoi se depărtă în galop și dispăru în pădure.

Sir Hedley și tovarășul lui se postară în așa fel încât să vadă tot terenul care se întindea înaintea lor. Nimic nu era între ei și copac. In mijlocul haosului de stânci îngrămădite claie peste grămadă, acesta se înalța spre cer, falnic, masiv, negru. Să te apropii de el fără a rămânea complect descoperit, era cu neputință. Imprejur, nimic nu se clintea. Totul era liniște și imobilitate.

Bătrânul își recăpătase acum tot curajul. Puterile îi reveneau susținute de nădejdea recuceririi celeia care însemna pentru el mai mult decât viața.

Incetele ceasuri ale nopții se scurseră...

De două ori trecuseră, în cursul acestei interminabile așteptări, nori pe deasupra lunei, întinzând noapte de nepătruns deasupra pustiei. In umbră alergară foșnete. Dar nu se putea vedea nimic.

Cu toate acestea, nimic nu îndreptățise să se bănuiască în preajmă vreo prezență omenească.

Singurele zgomote auzite fuseseră pricinuite de a-

nimalele obișnuite ale junglei care vânau sau erau încolțite.

Așadar, misteriosul necunoscut nu venise la întâlnire. Oare bănuia ceva? Stătea și el la pândă? Ce făcea? Unde era? Cine era?

Zorile se iviră tragice, cuprinseră cerul, revărsară lumină peste toate celea...

Sir Hedley se sculă în picioare... Il rodea o presimțire neagră... In cele din urmă nu se mai putu stăpâni... Fără să se sinchisească dacă îl observa sau nu cineva, fără să se gândească la primejdiile la care se expunea, lepădă orice prudență și alergă la copac. Văzu numaidecât că sacul cu aur dispăruse... Dar între rădăcini era par'că zvârlit ceva...

Bătrânul se aplecă și ridică obiectul... Era o eșarfă lungă de mătase albă, mânjită toată cu sânge încă proaspăt... Și — pe toate spaimele nopții, morții și ale infernului! — eșarfa aceasta era a lui Elsie!...

Era a lui Elsie, în privința aceasta nu încăpea îndoială! O purta doar pe umeri în seara răpirii ei! Atunci?... ce se întâmplase? Ce însemna sângele acesta, sângele acesta roșu?... Să fi fost al copilei lui, Doamne Dumnezeule?... Să fi fost executată fioroasa răzbunare?...

Vai! răspunsul era prea sigur!... Și zdreanța aceasta parfumată, cu pete purpurii închise, însemna că răpitorul-călău nu iertase...

CAPITOLUL 8.

APAR LITERE MISTERIOASE

La vederea sângelui cu care era mânjită eşarfa fiicei lui iubite, sir Hedley scoase un strigăt înfricoşetor, al cărui ecou răsbi până la stâncile sălbatice ale Ishei, trezindu-le.

Poliţistul auzi strigătul, şi veni în fugă, îngrijat.

— Ce s'a întâmplat, sir, de aţi strigat aşa?

Drept răspuns, sir Hedley desfăşură petecul de mătase mânjită, şi arătând poliţistului petele roşii:

— Asasinată! murmură el, scuturat tot de un fior de groază.

Urmă o lungă tăcere.

Cel dintâi o rupse poliţistul.

— Sir, stărui omul, ce aveţi de gând să faceţi? Gândiţi-vă că încă nu e totul sfârşit cu asta... Dacă această crimă mişelească a fost într'adevăr săvârşită, gândiţi-vă că făptaşul e încă în viaţă şi că sângele vărsat strigă după răzbunare! Şi apoi, oricât de trist ar fi, nu puteţi lăsa nefericita victimă fără lăcaş de veci!...

Energia neîmblânzită a bătrânului birui încă odată slăbiciunea lui trecătoare. Până n'avea să vadă cu ochii lui cadavrul copilului său, n'avea să-şi piardă nădejdea, oricât de nebunească ar fi putut părea altcuiva...

Intorcându-se brusc spre poliţist, sir Hedley îl smuci de încheietura mâinii:

— Haidem! îi spuse el.

Cei doi oameni se depărtară.

In tot acest timp rămăseseră în picioare în mijlocul unui teren descoperit, expuşi din toate părţile. Cu toate acestea nu fuseseră ţinta niciunui atac. Locurile rămăseseră liniştite şi pustii.

— Nicio nădejde să descoperim ceva aici. Pământul acesta pietros n'a conservat nicio urmă. Trebue să ne continuăm cercetările în altă direcţie.

— Ce credeţi să facem, sir?

— Imi spune ceva, că banditul care de data asta şi-a bătut joc de noi nu şi-a spus încă ultimul cuvânt. Un om care impune condiţiile pe care mi le-a impus mie, nu renunţă de bună voie la o avere numai de dragul unei răzbunări!... Astfel de brute sunt mai lacome de aur decât de orice altceva; dragostea ticăloasă pe care acest monstru pretinde că o are pentru fiica mea, ar păli în faţa unui preţ de răscumpărare — dacă ar avea de ales... Fii sigur că are să mai facă o încercare. Stofa înroşită cu sânge a fost pusă acolo doar ca să ne înfricoşeze şi să ne silească să ne supunem.

— Se prea poate, domnule. Dar, în acest caz, dacă primiţi o nouă propunere, sper că nu veţi sta s'o mai discutaţi.

— Iţi închipui că am să primesc fără condiţii?

— Evident, sir! Ar fi o nebunie să mai încercaţi să luptaţi. Omul acesta e mai tare ca noi.

— Ascultă bine ce-ţi spun, răspunse bătrânul, plin de calm. Sunt hotărît să lupt până la capăt. Dacă omul acesta nu-mi cere toată averea, şi dacă voi vedea că nu-l pot dovedi, voi cădea la înţelegere cu el; dacă mă va pune să jur că nu voi recurge la represalii împotriva lui, voi jura... Dar dacă îşi închipue să mă facă, de bună voie sau cu sila, să-i dau pe Elsie, se înşeală: să ştiu chiar că astfel îmi trimet fata la moarte, nu voi ceda!...

— Gândiţi-vă, sir, că banditul poate fugi cu d-ra, fără să vă mai aştepte permisiunea dv.

— Elsie ar prefera să înfruntea moartea, evadând!... Şi apoi, pământul nu e aşa de mare încât să nu-l pot descoperi chiar dacă s'ar ascunde în gaură de şarpe...

— Şi dacă îşi pune în aplicaţie fiorosul lui plan?... Dacă, în cele din urmă, exasperat, supune pe nefericita copilă la cele mai crude torturi?

— Mai bine tortura decât să fie a unui asemenea om!... Dar încă n'am ajuns aşa de departe. Nu va trece mult şi banditul va scoate din nou capul la lumină!

— Ah! sir, admir încrederea dv., dar, cu părere de rău, n'o pot împărtăşi!.. Prea ne zbatem în beznă în mijlocul unei drame îngrozitoare! Suntem pierduţi în mijlocul imposibilului şi supra-naturalului!

— Nu există „imposibil"! Nu există „supra-natural"!

— Cu toate acestea, criminalul e ajutat în sinistrele lui uneltiri de o fiinţă misterioasă şi necunoscută...

— Misterioasă, tocmai pentrucă deocamdată ne mai e necunoscută. Dar, de îndată ce o vom cunoaşte, misterul va dispărea, de asta poţi fi sigur!

— Să dea D-zeu să aveţi dreptate, domnule.

Tot discutând aşa, cei doi oameni se întorseseră agale spre casă.

Când ajunseră, se făcuse dimineaţă deabinelea. Soarele care se ridicase mult, lumina puternic zidurile locuinţei. Trecând bariera gardului viu, sir Hedley ridică ochii... Privirea i se îndreptă spre camera în care, timp de douăzeci de ani, odihnise fără griji fiinţa negrăit de scumpă pe care o purtase necontenit în inima lui, şi atunci inima i se strânse din nou violent, se simţi deodată cuprins iar de toate temerile şi din nou se strecură în el groaznica îndoială... Se lăsă să cadă pe o bancă, şi, cu fruntea

în mâini, zgâlţâit de fiori, gâfâind, se porni pe un plâns amar.

Respectându-i durerea, poliţistul se retrăsese fără zgomot spre casă.

După câteva minute se întoarse, aducând cu el un cal înşeuat, şi însoţit de Ali, servitorul, cu care vorbea în şoaptă. O secundă cei doi oameni părură să stea la cumpănă, făcură câţiva paşi în direcţia bătrânului. Apoi, văzând că acesta n'avea ochi pentru nimic ce se petrecea în jurul lui, se îndreptară spre gardul viu, îl trecură şi dispărură în pădure.

Sir Hedley rămase multă vreme cufundat în frământul lui lăuntric. In cele din urmă ridică totuş capul, cu un gest care dovedea că făcuse o sforţare ca să se zmulgă din gândurile lui negre; strigă:

— Nihal Singh!

Pe uşa bungalowului se arătă Hindusul.

— Trimete-mi pe Mr. Cobbs, spuse bătrânul.

— Pe majordomul tău?

— Da, pe el... Ei? du-te! ce mai aştepţi?

— Majordomul nu-i aici, sahib.

— Dar unde e?

— Habar n'am!

— Cum habar n'ai? A plecat fără să-ţi lase ordine?

— A plecat doar cu tine, aseară sahib, precum ştii.

— Cum asta? Şi de atunci nu s'a mai arătat la bungalow?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur, stăpâne. Am aşteptat treaz în casă toată noaptea.

„Ce să mai însemne şi asta?" murmură pentru sine sir Hedley. Ii dădusem totuş ordin...

Dacă bătrânul s'ar fi uitat în clipa aceasta la servitorul lui, ar fi fost uimit de expresia ciudată ce se zugrăvise pe faţa acestuia în timp ce rostea ultimele lui cuvinte. Dar stăpânul privea într'altă parte

şi Hindusul îşi reluă repede înfăţişarea lui de nepăsare. Apoi el se depărtă încet îndreptându-se spre gardul viu. Sfredeli o clipă cu privirea adâncul pădurii, după care făcu un semn misterios şi se întoarse lângă stăpânul lui, care nici de astă dată nu văzuse nimic.

— Se întoarce Ali, spuse servitorul.

Sir Hedley ridică mirat capul.

— De unde se întoarce? Plecase undeva?

— Mă dusesem să arăt poliţistului drumul, spuse noul venit schimbând repede cu Nihal Singh o privire plină de tâlc.

— Ce drum? Unde s'a dus.

Hindusul păru să şovăie o clipă.

— Nu mi-a spus nimic despre planurile lui, răspunse apoi indianul. Voise adineaori să vorbească cu tine, dar n'a îndrăznit să te turbure. Atunci m'a însărcinat să-ţi spun că e plecat în cercetări şi că să n'ai nicio grijă de lipsa lui.

— Ce înseamnă asta! Trebuia să aştepte ordinele mele, spuse mâniat bătrânul. Nu putea să mă anunţe înainte de a pleca şi să-mi ceară sfat?

Ali făcu un semn că el nu ştie nimic.

Cu un gest iritat, sir Hedley îi arătă că nu mai avea nevoie de el.

Ali plecă. Dar Nihal Singh rămăsese pe loc în faţa stăpânului lui.

— Sahib? spuse el într'un târziu.

— Ce mai vrei?

— Nu faci bine că stai aci. Eşti în bătaia soarelui şi căldura e zăpuşitoare. Gândeşte-te că eşti încă slab şi că boala ţi se poate întoarce.

— Ei, asta-i! strigă bătrânul înfuriat, am ajuns un copil care nu mai ştie ce face?... Unul face ce-i trăzneşte prin minte fără ordin dela mine, altul îmi dă sfaturi! Pleacă de aici şi lasă-mă'n pace!...

Servitorul se retrase bâiguind scuze.

Sir Hedley lovi cu pumnul în banca pe care şedea.

— Da, iată în ce hal am ajuns... murmură el... să mă socotească lumea drept un moşneag neputincios care şi-a pierdut judecata şi capacitatea de acţiune. Asta e trista soartă a celor care n'au ştiut să moară la timp...

Sir Hedley lăsă capul în piept şi oftă cu amărăciune. Da, ce mai încolo'ncoace, oamenii aceştia aveau dreptate să lucreze fără să-l întrebe. Stăpânul nu mai era stăpân şi nu mai ştia să comande!... Nu ştiuse să învingă pe temutul duşman!... Şi acesta întindea acum în umbră invizibile capcane în care oricine putea cădea şi muri!...

Muri... Dacă Elsie, Dumnezeule mare! avea să moară? Era de gândit cu gândul aşa ceva?... Nu cam asta spunea scrisoarea?

Scrisoarea?

Oare unde-o pusese?

Sir Hedley se scotoci febril prin buzunare, şi însfârşit scoase pergamentul mototolit, pe care-l despături:

— Da! aşa e! Şi chiar Elsie, nu altcineva a scris lucrurile astea! Elsie!... Ale ei sunt cuvintele pe care le luminează în clipa aceasta razele soarelui...

Dar ce să fac, Doamne, ce să fac?... Să mă iau după slugi: să renunţ la o luptă nebunească şi să dau pe fetiţa mea omului acestuia?

Omului acestuia?... Harold Graham!... Nu, nu poate fi el... Nu pot crede una ca asta!... Omul acesta care a fost oaspele meu, care a mâncat din aceeaş pâine cu mine, care mi-a ţinut mâna într'a lui şi, culmea grozăviei! care a vorbit de iubire copilei mele!...

O! dece în loc de acest răspuns anonim, în loc de acest petec de mătase însângerat, nu s'a dat pe faţă lăsând o hârtie scrisă de mâna lui, iscălită cu numele lui? Cum am să ştiu, cum am să pot şti vreodată?

„Salvează-mă, tată, singura mea nădejde ești tu."

Da, aici, în cuvintele astea pe care le am înaintea ochilor, e Elsie care mă chiamă.

Și eu care n'am fost în stare s'o salvez!... Puiul meu drag bătut de soartă, unde ești?

„Ființa fioroasă dă târcoale și urlă în jurul meu în întuneric!... Mi-e frică!..."

Nu-ți fie frică, nu te teme, mica mea Elsie! Tăticul tău e aproape și te aude... O! măcar tu, păstrează-ți toată încrederea în el... Tu știi bine că el te va apăra până la moarte!... Răspunde-i, vorbește-i, chiamă-l din fundul umbrei fără de margini în care se zbuciumă deznădejdea ta! O! te implor, dacă în sufletul tău mai e viața, dă un semn suprem sufletului meu, arată-i-te!...

„Nu te supu..."

Ce să fie asta? De unde e această frântură de cuvânt răsărită în jurul scrisorii?

Cerneala e alta, decât la rândurile celelalte, nu mai e materia ceea cafenie... bate în vânăt... e tare spălăcită... spectrală aproape...

O! gemu sir Hedley cu o voce sugrumată, partea cea mai grozavă din tot ce s'a întâmplat, abia acuma vine... Inebunesc!...

Cu toate acestea, nu era o halucinație. Inaintea ochilor lui, sub razele arzătoare ale soarelui care cad perpendicular pe pergament, apar una câte una litere...

Incet încet se înșirue una după alta...

Sir Hedley își trece mâna pe frunte și ridică ochii la cer ca pentru a cere un ajutor în deznădejdea lui.

Deodată exclamă:

— Înțeleg!... înțeleg!... căldura soarelui!...

Aceasta și era explicația.

Într'adevăr, anumite substanțe depuse pe o foaie de hârtie, nu lasă, la temperatura obișnuită, decât o urmă incoloră, dar care se înegrește, ese la iveală sub acțiunea căldurii... Literele scrise cu zeamă de lămâie, de pildă, sau cu o mulțime de alte lichide vegetale, nu se pot ghici, dar dacă le apropii de o flacără, devin citețe.

„Nu te supune... Cuvintele acestea îmi sunt..."

Cuvintele apar treptat, unul câte unul, literă cu literă. Mulțumită cunoștințelor ei de botanică, Miss Elsie a știut să culeagă o plantă potrivită pentru această întrebuințare, și profitând de un moment de neatenție a pazniculuí ei, a încercat mijlocul acesta disperat de salvare. Dar oare a avut ea timp să scrie totul? Își va mai desvălui scrisoarea, ținută atâta vreme în buzunar, secretul? Doamne, ce încet merge!

„Cuvintele acestea îmi sunt dictate cu deasila... Vino în ajutorul meu!... Sunt..."

O! nu cumva se vor opri aci cuvintele liberatoare?... Flacără arzătoare a soarelui divin, îndură-te de noi, ajută-ne! Luminează cu razele tale tainele, beznele acestea!...

... „Vino în ajutorul meu. Sunt prizonieră în peșterile munților, într'o regiune pe care n'o cunosc, lângă o mlaștină mare..."

Hai! numai câteva rânduri încă pe foaia asta, și copila iubită e salvată!...

„... Lângă o mlaștină mare... Și călăul care mă ține în puterea lui e..."

„E..." Cum? Mai departe nimic?

O dâră neagră arată că scrisoarea a fost zmulsă brusc; pesemne că ultimele litere încă nu erau uscate când pergamentul a fost împăturit brusc...

Nu mai apare nimic... Nimic... Nu, degeaba, mai mult nimic nu apare...

— A! La urma urmelor, ce-mi pasă de numele criminalului... In primul rând trebue găsită Elsie...

O văgăună în munţi, lângă o mlaştină mare.. .

Pe unde vine asta?

CAPITOLUL 9.

RĂZBUNARE SAU CRIMĂ?

Se înserase şi sir Hedley mai stătea închis în biblioteca lui, printre vrafuri de hărţi, planuri, atlase, necăjindu-se că încă nu descoperise nimic.

In mai multe locuri, semne roşii pe documentele pe care le consulta arătau că unul sau altul din aceste puncte putea să corespundă semnalmentelor date de tânăra fată. Dar cu toate acestea Sir Hedley era la mare încurcătură: pe care din ele să le aleagă?

— Nu e nici un mijloc de a zmulge scrisorii secretul? murmură el cuprins iar de neastâmpăr.

Aprinse o lampă şi expuse la flacără scrisoarea pe care o ţinea în mâinile lui tremurânde. Pergamentul se scoroji, flacăra aproape arse pe el un cerc care se mări într'un fel de aureolă roşcată, dar nicio nouă literă nu se ivi.

Bătrânul îşi reluă trist cercetările.

— Numai întâmplarea mă poate călăuzi, conchise el. Mlaştini mari într'o regiune sălbatecă sunt lângă Djohar-Ghah: poate acolo să am norocul să dau de misterioasa ascunzătoare... In orice caz, destul timp pierdut!... Trebue cu orice preţ să mă lămuresc.

Sir Hedley bătu într'un gong. După câteva secunde apăru Nihal Singh.

— Ce doreşti, Sahib?

— Ai să pui şeaua pe iapa neagră.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă ai să aduci aici carabina mea şi ai să-mi umpli cartuşiera. Până într'un sfert de oră trebue să fiu plecat.

Hindusul se depărtă grăbit, alergă la grajduri, apoi, ajutat de Ali, înşeuă trei cai.

După câteva minute, cei doi servitori se întoarseră la bungalow, şi dacă bătrânul ar fi putut asculta ce şuşoteau ei între ei pe verandă, iată ce-ar fi auzit:

Ali spunea:

— Nu îndrăznesc. Dacă pe urmă află, suntem morţi!

Şi Nihal Singh răspundea:

— Deaceea trebue să prindem din zbor răzbunarea noastră, până nu-i prea târziu. Uită-te la Sahib şi vezi cum e zilele astea. E aşa de închis în durerea lui, că n'o să-i treacă măcar prin cap să puie la 'ndoială cuvintele noastre... Să-i dăm numai nădejdea că va putea pedepsi pe vinovat şi ne va urma unde-l vom duce noi... Ascultă-mă şi haidem!

— Fii prudent, Nihal Singh! Mi-e şi mie sete ca şi ţie de răzbunare. Dar gândeşte-te...

— Bine! Atunci lasă-mă să vorbesc numai eu. Şi mie mi-e frică, dar am să merg cu orice preţ!

Bătrânul Hindus înaintă cu hotărîre şi se înfăţişă stăpânului lui.

— Sahib, spuse el, totul este gata. Acuma poţi, dacă vrei, să prinzi pe criminal.

— Criminalul puţin mă interesează, răspunse evasiv sir Hedley... Inainte de orice vreau să caut pe fiica mea, pe copilul meu dispărut!

— Şi cum vrei să ţi-o recapeţi, dacă nu-l prinzi întâi pe el şi nu-l sileşti, prin teroare, prin tortură, să mărturisească totul?

— Dar cine să fie... Unde să fie... Cum se numeşte? Toate acestea cum să le aflu?

— Numele lui, spui, Sahib vrei să-i ştii numele?

— Dar ce, îl ştii tu?

— Dacă vrei să ştii numele lui, întreabă-l pe majordomul tău — el îl cunoaşte mai bine ca oricine.

— Cobbs?

— Tu i-ai rostit numele, Sahib! Chiar el!

— Minciună!

— Ba e adevărat, Sahib. Când va veni ceasul îţi vom da toate dovezile... Am văzut tot ce s'a întâmplat aici: căţeaua moartă, noaptea de veghe, răpirea...

— Dar de unde ştii toate aceste amănunte?

— Vedeam pe intendentul tău căutând întunericul şi ascunzându-se de noi... Am vrut să ştiu!

— Primise ordin dela mine!...

— Poate tot din ordinul tău a venit fiara să dea târcoale prin grădină?

— De unde ştii?

— Am văzut şi eu urmele şi am mers dealungul lor! Ştiu unde duc...

Şi apoi Jadeh, mica servitoare care veghea în casă, va vorbi şi ea... Ali, care a urmărit pe majordom în expediţia lui, îţi va povesti ce a văzut pe valea râului Sahival, şi toţi servitorii, pădurarii, vânătorii, toţi până la unul, îţi vor spune că banditul, călăul în căutarea căreia ai trimes pe majordomul tău, e chiar el!

— Bagă de seamă, Nihal Singh! Grozavă îţi va fi pedeapsa dacă ai minţit!

— Sahib, primesc orice pedeapsă dacă n'am vorbit cu dreptate... Dar prea multă vorbă, nu e vreme de pierdut... Ia arma asta în mână, roagă pe Dumnezeul tău să te oţelească şi să-ţi călăuzească braţul. Şi vino, noi o să te ducem pe calea cea bună!... Inainte, stăpâne, înainte!...

Bătrânul sări în picioare, cu ochii crânceni, cu sufletul răscolit de groaznice furtuni.

Ce spuneau oamenii aceştia?...

Oare ştiau într'adevăr unde era vinovatul? Oare

aveau să-i aducă o rază de lumină în nesiguranța în care se zbătea?... Să mergem! Se va alege!...

Cei trei călăreți pornesc într'un galop furtunos.

Nimic nu-i oprește, nici spinii salcâmilor și cactușilor, care le sfâșie mâinile și le rup hainele, nici bambușii care le șfichiuesc fața ca niște bice, nici gropile nevăzute... Zboară ca vântul!

Deodată o izbitură bruscă, — potcoavele de fier scrâșnesc poticnindu-se, piepturi și crupe de cai se ciocnesc. Poney-ul din față s'a oprit subit, cu gâtul încovoiat în jos, cu picioarele tremurânde, adulmecând...

Pe jos e întins un corp, corpul unui mort.

Cei trei călăreți au sărit jos depe cai. Sir Hedley, înaintează; acum e foarte calm, și-a recăpătat tot sângele rece, toată luciditatea. Această goană sălbatecă, aceste emoții răscolitoare, suprema și violenta încordare a tuturor forțelor lui, și-au dat însfârșit rezultatul... Bătrânul se simte desmeticit, săpân din nou pe toată judecata lui sănătoasă și sigură.

A recunoscut cadavrul dela prima privire. E al majordomului lui. Cum a ajuns aici? Asta se va afla mai târziu. Important e acum de știut cum a murit.

Sir Hedley s'a aplecat și a ridicat puțin trupul neînsuflețit.

Vestmintele îi sunt în dezordine, rupte: trebue să fi avut de dat o luptă grozavă, înverșunată.

Cât despre cauza morții, se vedea cât de colo. Rana din mijlocul frunții arăta neîndoios că fusese lovit de un glonte care străbătuse tot capul. Proectilul a însemnat locul pe unde a intrat cu o gaură mică de mărimea calibrului lui; dar gaura de eșire s'a lărgit într'o cloacă largă, căscată, mare cât pumnul, plină de un terciu roșu. Sir Hedley știe prea bine dela ce vine o asemenea rană... De altfel, iată glontele...

Bătrânul s'a ridicat. Işi scrutează cu privirea servitorii. Infăţişarea lor exprimă nepăsarea, dar buzele lor nu-şi pot stăpâni un zâmbet diabolic de bucurie...

Sir Hedley se uită iarăş cu atenţie la bucata de plumb pe care o ţine în mână. E dela un cartuş de *martini-henry*. In tot ţinutul numai servitorii lui sunt înarmaţi cu aceste carabine.

Stăpânul înaintă, înfricoşător, spre cei doi Hinduşi. Ii fulgeră cu o privire sub care păliră:

— Ticăloşilor! spuse el, voi sau unul de-ai voştri l-aţi asasinat!

CAPITLUL 10.

ORICE SPERANŢĂ E PIERDUTĂ

Cei doi servitori nu clipiseră. Nimic în înfăţişarea lor nu arătase vreo emoţie. Surâsul sardonic care le apăruse pe buze în clipa când recunoscuseră pe nefericitul majordom, se ştersese. Acum, stăteau nemişcaţi şi muţi, tot atât de liniştiţi ca şi cum s'ar fi ţinut la dispoziţia stăpânului lor, la întoarcerea dela o plimbare sau dela o vânătoare. Cu mâna pe frânele cailor, aşteptau ordinele lui ,ca nişte servitori supuşi şi stilaţi.

Sir Hedley cugeta în tăcere.

Era trădat — în privinţa aceasta nu încăpea nicio îndoială. De cine? Pentruce? Niciunul din oamenii aceştia n'avea motive să-l urască. Fusese totdeauna bun şi drept cu ei... Ce însemna acest complot, această nerecunoştinţă cu care i se plătea?

Să interogheze pe cei doi servitori? Cu ce folos? N'aveau să răspundă decât ce le convenea. Şi momentan era ceva mai urgent de făcut, o datorie mai sfântă de îndeplinit.

Durerea stârnită de pierderea copilei lui nu lăsa loc pentru niciun alt sentiment în inima bătrânului. Omenirea putea să şi piară, ce-i păsa lui, numai să şi-o regăsească pe Elsie.

Precum am mai spus, febra lui Sir Hedley dispăruse, şi în locul deprimării şi surexcitării care-l cuprinseseră pe rând, o rece şi clară conştiinţă a lu-

crurilor îi călăuzea faptele. Își regăsise echilibrul lui sufletesc, era din nou în stare să judece o situație dintr'o privire, să ordone cu un gest, să ia o hotărîre cu o vorbă.

Fără doar și poate că Hindușii își dăduseră seama de asta, căci Nihal Singh, care dela începutul groaznicei aventuri nu încetase să tuteleze pe bătrân ca pe un copil, și-și permisese cuvinte și acțiuni la care altădată sigur că nu s'ar fi încumetat — Nihal Singh stătea respectuos și atent, gata la cel mai mic semn al stăpânului să facă orice, chiar dacă i s'ar fi ordonat să moară.

Dar sir Hedley nu se gândea să descopere și să pedepsească pe vinovați. Cu un gest brusc cum obișnuia să facă atunci când lua o hotărîre definitivă, ordonă:

— Apropiați-vă!

Cei doi servitori făcură trei pași înainte și se opriră drepți în fața bătrânului. Acesta îi fixă cu privirea lui poruncitoare și-i scormoni până în fundul sufletului. Ei nu clipiră. Sir Hedley continuă:

— Veți lua cadavrul acesta și-l veți duce acasă. Veți culca pe cel ce a fost șeful vostru, pe patul lui, și-i veți da toate onorurile care se cuvin morților.

S'a 'nțeles?

— Da, stăpâne, răspunseră într'un glas cei doi servitori.

— Bine. După aceea, tu, Nihal Singh, vei da ordin tuturor oamenilor în putere care sunt în serviciul meu, tuturor, auzi, servitorilor, pădurarilor, vânătorilor, să se echipeze și să aștepte ordinele ce le voi da când voi avea nevoie de ei.

— Așa am să fac.

— Și, însfârșit, voi doi, Ali și cu tine, nu veți face un pas afară din bungalow, orice s'ar întâmpla, până la întoarcerea mea.

— Dar, dacă din întâmplare, stăpâne...

— Niciun cuvânt! Plecaţi!

Cei doi Hinduşi se înclinară în tăcere. Nihal Singh ridică mortul, îl culcă deacurmezişul şelei şi-l legă cu o curea. Apoi, ploconindu-se până la pământ, luă frâul iepei lui sir Hedley şi i-l dădu în mână. Apoi cei doi servitori săriră pe cai, se plecară şi în curând dispărură.

Când tropotul galopului lor se stinse departe în pădure, bătrânul murmură:

— Să fie nevinovaţi? Să fie complici la crimă? Asta am s'o ştiu mai târziu... Cine să fie adevăratul vinovat? Trebue neapărat să ştiu asta!

Îşi legă iapa nerăbdătoare de trunchiul unui copac. Apoi se uită cu luare aminte pe jos; iarba strivită încă mai păstra întipăriturile mortului.

Nu era călare, îşi spuse sir Hedley. Alerga pe jos, repede de tot. Dece? Glontele l-a lovit drept din faţă şi atunci a căzut pe spate. Vasăzică, glontele venise din direcţia asta. Cel care a tras stătea la pândă, ascuns, ghemuit, nu în picioare, căci rana merge de jos în sus. Dar în direcţia asta, un om nu se poate ascunde decât în tufişul de colo, la o depărtare de cincizeci de paşi. Să-l examinăm.

Sir Hedley scoase din şeaua calului lui un revolver, îl încărcă, şi merse până la locul pe care-l arătase.

Nu mă înşelam, îşi spuse el. Iată cartuşul, e dela o martini.

A! o urmă, — ucigaşul era pe jos. Bun. Aşadar, după ce a săvârşit fapta a fugit fără să se arate... De altfel, totul trebue să se fi întâmplat foarte repede.

Cu toate acestea, Cobbs s'a apărat. Dovadă dezordinea hainelor lui, pumnalul lui plin de sânge... Totuş nu-ini explic... Ba nu! Trebue să fi fost două atacuri, două lupte, din care ultimul mortal!... Crima aceasta finală n'are nicio legătură cu dispariţia

copilei mele, este o răzbunare personală: pădurarul concediat, probabil!... Pentru pedepsirea vinovatului e timp şi mai târziu... Acum trebue s'o găsesc pe Elsie!... Dar unde?

Bătrânul se întoarse la iapa lui care dădea semne de nerăbdare şi se săltă în şea. Se gândea că prezenţa majordomului în locul acesta arăta că se găsea pe o cale bună, orişicare avea să fie ţinta spre care-l ducea. Dar. dacă intendentul apucase în direcţia aceasta, asta îşi avea probabil rostul, mai ales că mergând drept înainte, ajungeai la poalele munţilor Djohar Ghahs şi că se prea putea că în regiunea aceasta să se afle peşterile de care vorbea Elsie.

Sir Hedley se depărtă în galop. Noaptea era adâncă. In clipa în care se ivi luna, sir Hedley pătrunse într'o parte a pădurii în care încă nu fusese niciodată.

Era în inima junglei, în patria fiarelor. Iapa înainta acum cu mare prudenţă, cu urechile ciulite, atente la cele mai slabe mişcări ale frunzelor, la cele mai uşoare foşnete ale ramurilor, cu nările lărgite ca să prindă şi cel mai vag şi mai depărtat miros ce i-l aducea vântul.

Sub frunzetul gros, liniştea şi întunericul erau de nepătruns. Cu toate că noaptea era răcoroasă, aci domnea căldură umedă, greoaie, apăsătoare...

Incurând călăreţul ajunse pe malul unei mlaştini mari. Dar abia intrase în păpurişul înalt al acesteia, care ajungea până la pieptul iepei ,că aceasta, care până atunci executase ascultătoare ordinele călăreţului, se opri, se ridică în două picioare, se învârti odată în cerc şi începu să tremure din tot corpul.

Sir Hedley era un călăreţ de mâna 'ntâi. Cu o lovitură viguroasă de pinteni aduse calul la ascultare, îl sili să înainteze; dar nu făcuse încă trei paşi când iapa iar se opri, şi de astădată refuză cu îndărătnicie să se mai urnească din loc.

Călăreţul nu-şi pierduse câtuş de puţin sângele rece; sări jos, legă bine animalul speriat, şi văzând că acesta tot se mai frământa neliniştit, întări piponul legând de el şi frâul răsucit. Apoi îşi luă carabina, o încărcă şi pătrunse singur în inima păpurişului.

In mijlocul terenului mocirlos se înălţa un fel de peninsulă de stânci acoperită de copaci şi de tufişuri dese. Primul lucru pe care-l văzu sir Hedley apropiindu-se de locul acesta, fu un fel de aleie spartă prin masivul de copaci, de liane şi tufişuri. O străbătu şi ajunse la un luminiş; era pustiu... Deodată, în timp ce stătea la îndoială, rotindu-şi cercetător privirile împrejur, văzu lucind ceva printre crengi... Se apropie cu băgare de seamă... Ceeace lucea erau gratiile unei imense cuşti de fier.

Sir Hedley stătu puţin nemişcat ,apoi, văzând că împrejur nu se mişca nimic, şi că liniştea era desăvârşită — nu se auzea decât nechezatul şi tropăitul calului — înainte.

Era o cuşcă pătrată, montată pe nişte roţi joase dar foarte solide, şi destul de mare şi destul de rezistentă pentru a putea ţine închis în ea un animal de mărimea unui bivol sau a unui rinocer.

Cuşca aceasta era goală. Uşa ei era dată de perete, mai mult, se vedea că fusese forţată cu o mare violenţă, căci lacătul uriaş şi prevăzut cu numeroşi ghimpi de fier, era sfărâmat.

Imprejur, terenul se vedea răscolit de urmele unei lupte grozave... Lupta între uriaşi par'că: pământul era desfundat, crengile rupte, bucăţi de stâncă zmulse. Inverşunarea potrivnicilor fusese aşa de mare încât, de mult ce fusese scormonit pământul, era cu neputinţă de recunoscut urmele lor.

Ici şi colo, noroiul mai gros şi mai roşu arăta că băuse sânge. Intr'un colţ, sir Hedley ridică de jos un fel de furcă neîncovoiată, asemănătoare cu stră-

murariţa de care se slujesc îmblânzitorii la menajerii şi pe care o ţin în mână, pentru cazul unui atac neprevăzut al fiarelor; dar aceasta era mai groasă şi mai mare decât cea întrebuinţată de obicei.

Mirat din cale-afară, bătrânul îşi continuă cercetările. Examină pe îndelete fiecare amănunt al terenului, cel mai mic indiciu ce i-ar fi putut da vreo lămurire... Dar nimic nou nu-i păru vrednic de luat în seamă.

In tot timpul acesta, rămânea cu ochii 'n patru, cu carabina gata de tras, aşteptându-se în fiecare clipă la un atac... Dar nicio mişcare nu turbura liniştea... Numai acolo departe în urmă, iapa, captivă, îşi continua zgomotos zbuciumul ei cu salturi, cu zvârlituri, cu nechezături atât de deznădăjduite încât păreau nişte ţipete omeneşti.

Bătrânul se depărtase puţin de acest câmp de bătălie şi ajunsese la un loc mai lăturalnic, pe unde cei doi potrivnici trecuseră fără însă să rămâie acolo mai multă vreme, şi unde întipăriturile se puteau deosebi unele de altele.

Deodată sir Hedley recunoscu urma lăsată de un picior de om. Un călcâi şi o talpă cu armături de fier imprimată desluşit în mai multe locuri, şi se putea recunoaşte uşor că încălţămintea era de fabricaţie europeană... Omul care o purta trebuie să fi alergat, căci paşii erau larg distanţaţi între ei. Urmele se îndreptau întâi înspre cuşcă, apoi se întorceau.

Dar bătrânul nu zăbovi mai mult în examinarea lor. In faţa lui era o altă urmă, adâncită tare în pământul moale, — urma fiarei!

Era urma fiarei, cu cele patru degete cu ghiare ale ei, dând impresia îngrozitoare de lucru monstruos, urmă proaspătă încă în ţărâna umedă. Fiara fugărea pe om, sau... o fugărea omul pe ea?...

In orice caz era ea, vădit ea, ea neîndoios, urma

fiarei supranaturale, a monstrului infernal, care cu puțin înainte, — azi dimineață încă — răgea și mărăia în cușca aceasta, și care acum scăpase!

Ce luptă înfricoșetoare trebue să fi dat ea mai întâi?... Și încotro se dusese? Fără să se gândească o clipă la grozăvia primejdiei care poate îl pândea, bătrânul întreba înfrigurat cu privirea până și cele mai mici cute ale terenului, scotocea ierburile înalte, scrută tufișurile... Oare ce cadavru, groaznic sfârtecat, avea să descopere?... Și al cui?...

Dar nu, nu zăcea pe-aici niciun corp omenesc... Urmele omului și ale fiarei fugeau spre pădure și se pierdeau între stânci, dincolo de care era cu neputință să mai fie urmărite...

Sir Hedley se întoarse lângă colivie și căută și acolo: trebuia cu orice preț să știe. Deodată îi atrase atenția un obiect de culoare închisă, zvârlit sub o tufă de mărăcini. Se aplecă și ridică o trusă pe care era o placă de aramă; pe placă era gravat un nume. Harold Graham.

Așadar, cei care-l acuzau aveau dreptate, Dumnezeule mare!... El era omul misterios și grozav, înzestrat cu o putere supra-naturală cu ajutorul căruia supune pe acești monștri voinței lui... Dar la ce trebi fioroase îi punea?... Ah! acum, chiar dacă moartea ar fi în fața lui, amenințătoare, trebuia să știe!...

Bătrânul alergă înapoi la calul lui ca să dea un iureș prin junglă... Când ajunse, iapa, cu tot părul sburlit, vâlvoi, leoarcă de spumă ca după o fugă îndelungată, sugrumată aproape de căpăstrul ei, fixa, cu ochii injectați de sânge, un punct... In graba lui, sir Hedley nu observă nimic... Zmulse priponul, sări în șea și voi să repeadă animalul înainte...

Dar care călăreț e în stare să conducă un cal înebunit, care o ia razna ca să fugă de o teroare necunoscută, neexplicată, fără nume!...

CAPITOLUL 11.

O RĂZBUNARE

Prin ce minune ajunse viu călăreţul la bungalow? Nici el n'ar fi putut spune. Toate sforţările de a ţine în frâu iapa răuşiseră doar s'o scoată şi mai mult din sărite... Se năpustise prin pădure orbeşte, fără a ţine seama de obstacole şi sir Hedley, văzând că orice luptă contra animalului înebunit era zadarnică, nu se mai gândise decât să se ţie bine în şea şi, culcat pe gâtul calului, să evite crengile şi tufele spinoase care-l şfichiuiau în fugă.

Iapa se opri abia în faţa gardului viu al grădinii, de care se izbi de mai-mai să-l rupă... Dar servitorii, care-l aşteptau înarmaţi, se repeziră în grabă, şi bătrânul putu însfârşit să sară la pământ: scăpase ieftin, fără mai multă pagubă decât pălăria pierdută, un revolver căzut din tocurile dela oblânc, şi o scară spartă.

In clipa când să treacă pragul casei, Nihal Singh eşi dinăuntru şi se opri înaintea lui.

— Ce mai e? întrebă sir Hedley pe un ton iritat.

— E aici un om care vrea să-ţi vorbească, între patru ochi.

— Cine e omul acesta?

— Abdul Daud.

Sir Hedley, care urcase treptele verandei, le coborî repede.

— Abdul Daud? spuse el. Pădurarul care a fugit în pădure?

— Da, Sahib.

— Când a sosit aici?

— Chiar adineaori.

— Spune-i să vină îndată...

Nihal Singh se depărtă.

Sir Hedley începu să măsoare agitat curtea în lung şi'n lat. După un minut, Abdul Daud era în faţa lui.

Era un Hindus înalt, voinic şi musculos, ars şi argăsit de soare şi de toate intemperiile junglei. Purta în bandulieră o carabină şi se sprijinea într'o bâtă.

Se oprise la câţiva paşi de sir Hedley şi aştepta respectuos.

— Ce vrei? spuse însfârşit bătrânul.

— Să-ţi spun, răspunse foarte calm omul, că m'am întâlnit azi de dimineaţă în pădure cu intendentul tău şi l-am ucis.

Oricât de deprins era cu obiceiurile Hinduşilor, sir Hedley nu-şi putu stăpâni un gest violent de emoţie.

— Ce? ce spui tu, ticălosule? strigă el, aşadar tu eşti asasinul?

— Sahib, răspunse pădurarul cu acelaş sânge rece, omul care se răzbună nu e un asasin.

— Mai îndrăzneşti să vorbeşti?... ce-aveai de răzbunat? Fără doar şi poate o pedeapsă meritată?... Şi pentru atâta lucru n'ai pregetat să faci să piară un om care mi-era credincios trup şi suflet? Acestei crime mişeleşti îi dai tu numele de răzbunare?

— Sahib, asta are o poveste lungă... Şi după nerăbdarea ta şi fierberea neobişnuită pe care o văd domnind aci, nu e momentul să ţi-o povestesc. Răbdare! Când ai să ai timp să judeci sănătos, ai să ştii cine a avut dreptate şi cine a fost vinovat. Până atunci, am ţinut să te vestesc de fapta mea, pentru

ca să nu învinuești pe nimeni, și pentrucă n'aveam dece mă ascunde!

Sir Hedley rămase mut și chibzui îndelung.

In mijlocul beznelor în care se zbătea, drama aceasta arunca o nouă umbră. După toate aparențele, servitorii urziseră un complot, pe care-l chibzuiseră multă vreme, în contra nefericitului majordom, și deocamdată nu putea încerca să descurce motivele acestui complot. Asta cerea o muncă migăloasă, cu interogatorii, confruntări, anchete și contra-anchete, și acum avea alte lucruri mai grabnice de făcut.

Traiul lui îndelungat în singurătate și printre primitivii lui tovarăși îl făcuse pe Sir Hedley să nu mai aibă despre dreptate ideile și aceleaș prejudecăți pe care le-ar fi avut dacă ar fi rămas în mijlocul unei societăți mondene... Și apoi omul acesta care venise liber și nesilit să se mărturisească vinovat de o crimă, era în mâinile lui. Avea așadar tot timpul să-i zmulgă adevărul, și la nevoie, să-l pedepsească.

Cu toate acestea trebuia neapărat să știe câteva lucruri de importanță imediată și hotărî să-i mai pună câteva întrebări.

Chemă pe pădurar înapoi:

— Abdul Daud! spuse el.

— Sahib?

— De mult plănuiai atentatul acesta, nu-i așa?

— De mult, sahib. Din ziua când am părăsit tabăra și mi-am luat lumea'n cap, pornind hai-hui în pădure.

— Și tot de aceea ai tras, și rândul trecut asupra majordomului?

— Ce vrei tu să spui, sahib?

— Știi tu ce vreau să spun. Acum trei zile, în pădurea depe malul râului Sahiwal, la ieșirea din cheile munților, ai tras asupra majordomului fără să-l nimerești, apoi ai fugit...

— Eu?

— Dar cine? Firește că tu!

— Sahib, mă jur cu jurămintele cele mai sfinte că, de când m'am legat să-l ucid, nu m'am întâlnit nicio dată cu majordomul tău nici pe malul râului Sahiwal nici în altă parte deși îl căutam cum își caută vânătorul prada — nu l-am întâlnit până azi dimineață... Și un singur cartuș a fost destul.

Sir Hedley își privi servitorul. Era vădit că spunea adevărul.

— Atunci, reluă bătrânul cu un glas tărăgănat, tot nu tu ești cel care ai tras asupra polițistului care venea în galop spre casa mea, și i-ai omorît calul? Tot nu tu ai venit, profitând de întunericul nopții, să extragi cu cuțitul din rana calului glontele ce rămăsese în carne?

— Nu-ți pot răspunde decât un singur lucru, sahib: că habar n'am nici măcar despre ce e vorba.

Bătrânul tăcu iar.

Vasăzică, până și această chestiune secundară care păruse timp de câteva minute că avea să se clarifice barem ea, devenea din nou indescifrabilă.

Totuși, de unele lucruri bătrânul era acum deplin încredințat, că pădurarul spunea adevărul și că Nihal Singh și Ali nu erau câtuș de puțin amestecați în răpirea fiicei lui, de asta bătrânul ar fi pus mâna'n foc... Dar mai puțin sigur era că oamenii aceștia, țesând urzeala complicată a răzbunării lor, nu favorizează fără să vrea pe adevăratul criminal.

Cine știe dacă pădurarul, curmând brusc viața nefericitului majordom, nu-l oprise tocmai în clipa când să prindă pe răpitor?... La dreptul vorbind, cadavrul nu fusese găsit departe de cușca de fier... Poate că știa?... O! ticălosule de Abdul-Daud, nenorocire ție dacă ai făcut tu asta!...

De altfel, omul acesta care rătăcise prin pădure

singur, pitulându-se în ascunzătorile cele mai întunecoase, ştia poate ceva din înspăimântătoarea dramă, văzuse poate... In orice caz, era uşor să fie întrebat.

Sir Hedley se apropiă de servitorul lui.

— Când ai fugit din tabără, îl întrebă el, în ce parte ţi-ai îndreptat paşii?

— Am fost cam peste tot, la întâmplare, răspunse omul.

— In timp ce stăteai ascuns în junglă, n'ai văzut, n'ai observat nimic?

— Am văzut adesea trecând servitori de-ai tăi, vânători de-ai tăi, foştii mei tovarăşi...

— Şi... pe altcineva afară de servitorii mei n'ai mai văzut?

— Nu... Ba da... adică... îmi amintesc că acolo, aproape de mlaştină neagră, unde foiesc fiarele sălbatice, am văzut pe omul cela care a fost oaspele tău acum câtăva vreme...

— Pe Harold Graham?

— Da, pe el... Campase pe limba de stânci care înaintează în mijlocul mlaştinei...

— Şi... omul acela... era singur?

— Nu. Avea un tovarăş.

— Un om?

— Da. Pe Ksoro, micul sălbatec pe care l-ai găsit rănit în pădure acum câţiva ani.

— Ksoro, zici?... Eşti sigur?

— Sigur detot.

— Şi... ce făceau?

— Nimic... Vegheau lângă o cuşcă mare de fier...

— Lângă... oh! Şi... în cuşcă... nu era nimic?...

— Atunci nu era nimic. Era goală.

— Şi e mult de-atunci?

— Câteva zile.

— De-atunci n'ai mai trecut pe-acolo?

— Nu.

— Oamenii ceia vorbeau între ei?

— Da, dar n'am înțeles limba lor...

— Și ce ți-au vorbit?...

— N'am vorbit cu nimeni... Eram închis în răzbunarea mea.

— Nimic!... tot nimic! strigă bătrânul cu durere... Niciodată n'am să știu nimic!...

Se lăsă o lungă tăcere.

Abdul Daud, văzând că stăpânul lui nu mai avea întrebări de pus, se retrase. Sir Hedley rămase singur.

CAPITOLUL 12

GROZAVIE!

In timpul acesta, ce se făcuse polițistul?

Vă amintiți că înainte cu o zi, după o noapte petrecută la pândă, se întorsese cu Sir Hedley la bungalow; apoi, câteva clipe după înapoierea lui, se depărtase în tăcere însoțit de Ali și dispăruse în pădure.

Acesta îl dusese la niște urme care se vedeau desluşit în iarbă, nu departe de locul unde căzuse calul rănit, urme ce le observase acolo și polițistul, și care o luau pe nesimțite la dreapta, mergând puțin câte puțin tot mai spre sud.

In locul acesta, cei doi oameni se despărțiseră, dar cine ar fi asistat la convorbirea lor s'ar fi mirat auzindu-l pe Ali cerând tovarășului lui să-i promită că nu va sufla un cuvânt către nimeni, despre anumite destăinuiri ce i le făcuse, iar pe polițist jurându-i că putea avea încredere în el.

Ali se întorsese atunci în grabă spre casă, iar pe când se apropia, Nihal Singh îi făcuse pe deasupra gardului viu un semn misterios, la care el răspunsese cu un alt semn. Ceva mai târziu, apoi cei doi servitori se duseseră la Sir Hedley și rostiseră acuzația aceea împotriva majordomului.

In timpul acesta, polițistul se depărta în galop, călăuzindu-se după urmele ce-i fuseseră arătate.

Acestea erau uşor de urmărit prin erburile înalte, și uşor de recunoscut, căci pe alocuri, câte un petec de

pământ gol, purta întipăritură clară a unei potcoave de cal... Dar dece direcția asta în linie curbă? Dece făcuse călărețul necunoscut un ocol așa de mare? Fugea? Așa se putea presupune, după adâncimea întipăriturilor copitelor calului, ceeace arăta că gonise foarte repede... Dar de ce anume fugea? La asta nu mai era așa de ușor de răspuns.

In timpul acesta polițistul înainta mereu. Urmele erau când mai clare, când mai vagi, după soiul terenului, dar cu toate acestea destul de vizibile ca să poată fi urmărite... Uneori dispăreau, și detectivul era nevoit atunci să descalece, să se aplece, și chiar câteodată să se întindă pe jos, ca să regăsească indiciul microscopic care era deajuns ca să-l încredințeze că era pe calea cea bună...

De câteva ori i se păru că se rătăcise... Dar îndată descoperea un semn aproape invizibil care-l liniștea, și atunci mergea înainte.

Cu toate aceste opriri forțate, înainta repede. Urma după care se ținea devia tot mai mult la dreapta, formând un vast semicerc, cu o rază de aproape două mile, și care se întindea dela nord la sud, trecând pela est.

Polițistul trebue că știa ce rost avea acest drum curb, căci, de mai multe ori, dădu din cap și murmură câteva cuvinte, care arătau că totul era așa precum prevăzuse el.

Deodată se opri, de aplecă în jos din șea, și privi cercetător terenul. Apoi murmură:

— De minune! iată a doua pistă. Taie pe cea dintâi în unghiu drept... Abia la capătul acestei căi noi se va dezlega enigma... Ce va eși la iveală acolo, habar n'am... dar, după cât pot întrevedea depe-acum, descoperirea s'ar putea să fie înfiorătoare! Deocamdată, ce să fac? S'o iau imediat dealungul noilor urme? Nu... trebue întâi să stabilesc direcția definitivă pe care o iau celelalte... E de cea mai mare în-

semnătate. Apoi, mă voi întoarce la aceasta... Trebuie însă, să mă grăbesc, căci vine noaptea şi ancheta mea va deveni atunci foarte anevoioasă... Inainte!,

Călăreţul dădu pinteni calului, care porni în galop dealungul vechilor urme. Apoi se opri din nou: urmele, care până aci îşi păstraseră traectoria curbă, făceau deodată o cotitură în unghiu drept şi urcau, deastădată în linie dreaptă, spre nord.

Poliţistul zâmbi.

— In regulă, spuse el. Nu e nevoie să merg mai departe!... Hm!... pe legea mea, adăogă el după o clipă de gândire, frumoase descoperiri mai promite asta atunci când se va găsi cheia afacerii.. .Am văzut eu multe lucruri necurate în viaţa mea de detectiv, dar niciodată, cred, n'am pomenit o asemenea infamie... Ei! dar nu e vreme de filozofat. Acum — la urmele celelalte. Ochii 'n patru!

Se întoarse, regăsi a doua pistă pe care o mai întâlnise şi porni dealungul ei...

Când fu noapte deabinelea, poliţistul îşi opri calul. Descălecă, dezlegă dela oblâncul şelei un săculeţ de pânză ceruită, scoase din el ceva provizii şi se aşeză pe jos ca să îmbuce ceva la iuţeală. In timpul acesta, el judeca:

— Pe întunericul ăsta nu voi putea vedea urmele. Dar e evident că se îndreaptă spre sud-est în linie dreaptă. E deajuns aşadar să mă orientez în această direcţie, bazându-mă pe poziţia stelelor. De altfel, aş fi din cale-afară de mirat dacă lăsând calul să meargă în voia lui, nu m'ar duce la ţintă...

Intr'adevăr, calul nechezase uşor de câteva ori... Şi necheză iar când călăreţul încălecă, şi când răsări şi luna.

Asta păru poliţistului un semn bun. Plescăi din limbă, calul porni în galop şi urmărirea continuă.

*

Acum luna a ajuns în înaltul cerului...

Poliţistul tot mai rătăceşte prin pădure — dar acum nu la galop, ci la pas, nu în linie dreaptă ci într'un zig-zag încălcit...

Căci între timp s'au întâmplat nişte lucruri înfiorătoare.

Intâi, pe când mergea călare în tăcerea nopţii, se înălţase deodată un răget. Era parcă mugetul unui bivol uriaş, dar cu un sunet mai răguşit şi mai să-l batec; se terminase cu un fel de vaet, cu un suspin lugubru, şi omului i se făcuse frică!... Carnea i se încreţi pe el când acestui strigăt îi răspunse un altul, un strigăt ce nu poate fi uitat, de înspăimântătoare suferinţă şi de groază supraomenească... Apoi nu se mai auzi nimic...

Dar poliţistul avusese timpul să recunoască strigătul: era un strigăt, un ţipăt de femeie!...

Venea dinspre poalele munţilor şi cu toată spaima de necunoscut care-l făcea să tremure, poliţistul pornise în direcţia aceea...

E aproape cu neputinţă să te îndrepţi prin încâlcela de mărăcinişuri, de bălării, de vrejuri agăţătoare, care opun mersului nişte piedici aproape de netrecut.

Prin desiş se străvede par'că un luminiş. Da, pare să fie o poiană mare... pare-se că într'acolo trebue să apuce.. la noroc...

E un fel de circ mare stâncos, în mijlocul codrului întunecos... locul e pustiu. Poliţistul îşi ia inima'n dinţi şi se aventurează în poiană.

Deodată se opreşte. Simte un val de sânge năvălindu-i în creer şi undind apoi năvalnic iar spre inimă, — şi inima o clipă încetează să bată, apoi porneşte din nou, cu zbucniri furioase care înăbuşă...

Pe jos e ceva...

In primul rând, peste tot, un noroi cleios, negricios care se 'nchegase în straturi ruginii. E sânge,

băltoace de sânge pe care pământul, săturat, nu vrea să-l mai înghită...

Un petec mare de stofă de culoare deschisă, împroşcat cu pete roşii, sfâşiat...

Frânghii tăiate, lanţuri...

O brăţară de aur...

Şi pe urmă..

Pe urmă, nu numai asta se vede, nu numai atâta te încremeneşte şi-ţi înghiaţă sângele 'n vine!

In lacul de sânge, e corpul sfârtecat al unei fete...

Când îşi reveni din tresărirea lui de groază, primul gând care izbuti să se cristalizeze în mintea omului, fu acesta:

— Ce-am să spun tatălui şi cum va fi cu putinţă să-l pun în faţa acestei grozăvii?

Nimic din toate cele ce înconjurau victima sinistrei măcelăriri, nici cum, nici cine putuse făptui acest act de nebunie fioroasă, nici când se'ntâmplase asta, nici dece fiarele sălbatice respectaseră aceste rămăşiţe — niciuna din aceste întrebări nu şi-o pusese poliţistul.

In descumpănirea, în turburarea lui nebună, nu se gândea decât la bătrânul tată, care în clipa aceasta, de bună seamă că mai spera încă, nenorocitul de el, să-şi găsească vie copila.

De găsit, da, avea s'o găsească, dar cum!

Poliţistul făcuse câţiva paşi. Biruindu-şi oroarea, înfăşurase tot corpul în vălul mare de lângă el, şi — fata odihnea acum în pace, cu hâdele ei răni ascunse sub părul ei lung, tot frumoasă, chiar şi acum în groaznica ei moarte...

Apoi omul săpase cu sabia lui o groapă, în care întinse pe biata torturată.

Şi fără să arunce pământ deasupra ei, o apără de profanări printr'o reţea de ramuri împletite.

Acum galopa prin pădure spre bungalow, şi singurul lui gând era:

— Cu ce vorbe să-i spun?

Pioasa şi grozava îndatorire pe care şi-o împlinise îl făcuse să zăbovească mult lângă moartă. Abia noaptea târziu ajunse acasă.

Bungalowul era gol. Uşa grădinii deschisă.

In prag ieşi un om. Poliţistul recunoscu pe Ali.

— Unde e stăpânul tău? întrebă el.

— Stăpânul a plecat, încă de mai multe ore, cu toţi servitorii, răspunse Hindusul. Numai eu sunt aici.

— Plecat? Unde?

— In căutarea fiicei lui...

— Fiicei lui... De-ar şti...

— Inspre văgăunile dela Djohar Ghah...

— Ali, spuse poliţistul, s'a întâmplat o mare nenorocire. Poţi lăsa casa singură. Imi iau toată răspunderea, căci trebue să mă duci imediat la stăpânul tău. Nicio datorie nu trebue să-ţi fie mai presus decât asta.

— Am primit ordin să rămân aci numai ca să te aştept pe tine, spuse Hindusul. Dacă aduci o veste, oricare, stăpânului meu, să nu zăbovim! Haidem, pornim.

Ali se duse la grajd, înşeuă un cal, închise şi încuiă toate uşile, apoi cei doi oameni plecară gonind.

*

Casa e acum singură şi singurică în noaptea plămădită din întunerec şi linişte.

Deodată un foşnet în gardul viu — şi o umbră neagră se strecoară în curte: un om. Un omuleţ cu părul stufos, încins cu un petec de blană. Inaintează cu băgare de seamă, se opreşte, ascultă, pleacă din nou, dă înconjur bungalowului, se întoarce în curte, priveşte ferestrele. Sprinten ca o maimuţă, se apropie, încearcă să deschidă uşa, se întoarce, se agaţă de stâlpii verandei, se caţără la etajul întâi, ajunge până

la fereastra camerei Elsiei, încearcă să intre, nu izbuteşte, coboară îndată.

Se mai uită odată la casă, trage iar cu urechea... Apoi se îndreaptă spre gardul viu să fugă înapoi.

Deodată însă îi vine o ideie. Scotoceşte prin brâul lui şi scoate nişte mici obiecte rotunde şi turtite care zornăie în mâinile lui... Le face să lucească în lumina lunii, apoi, dansând cu umbra lui, se joacă muteşte cu ele.

Uneori râde — când disculiţele de metal pe care le aruncă în sus, se rostogolesc şi sar ca nişte broaşte în praf. Dar curând se plictiseşte de jocul acesta, le vâră la loc în brâu, se întoarce la gardul viu, se strecoară prin el şi dispare în junglă.

Omuleţul acesta e Ksoro, iar lucrurile cu care se joacă sunt mohuri de aur.

CAPITOLUL 13

OMUL CARE PORUNCEŞTE MONŞTRILOR

Câteva clipe după ce primise mărturisirile lui Abdul Daud, sir Hedley, vrând să iasă din casă, se ciocni de pădurar.

— Te aşteptam, sahib, spuse omul. M'am mai gândit, m'am sfătuit cu tovarăşii mei şi am hotărît împreună că trebue să-ţi mai vorbesc.

— O! fie-vă şi vouă milă! exclamă cu durere bătrânul, daţi-mi pace !... Ce-mi pasă mie de duşmănile dintre voi, de răzbunările voastre şi chiar de crimele voastre!... Inima mi-e prea rănită ca să mă mai pot gândi la faptele voastre sau să iau parte la patimile voastre!

— Nu e vorba de noi, sahib; pentru aşa ceva n'aş fi venit eu să te turbur, căci ştiu că durerea ta e mare... E vorba de copila ta...

— Fi? spuse sir Hedley întorcându-se lângă pădurar.

— Stăpâne, ştiam că fiica ta se află în pădure...

— Ai văzut-o? Când? Unde era? Dece n'ai salvat-o? Dece n'ai venit să mă vesteşti?,...

— Nu te înfuria, stăpâne, mai bine ascultă-mă. Ştiam că a fost răpită o femeie, dar n'am văzut-o cu ochii mei şi nu ştiam că e fiica ta.

— Atunci? Ştii măcar ceva despre soarta ce o aştepta?

— Tot ce-ţi pot spune e că o victimă nevinovată,

o tânără fecioară, a fost târîtă dincolo, peste munți...

— Peste munți, zici? Pe malul unei mlaștini mari?

— Da, da, al unei mlaștini mari, la poalele întunecoșilor Djohar Ghat!

— In Djohar Ghat? Așadar am ghicit. O! dece nu mi-ai dat de veste la timp!...

— Vino, stăpâne! Mai este o ultimă șansă de salvare... Când m'am întâlnit cu majordomul tău...

— Ah! tăcere, nenorocitule!... Cine știe dacă nu l-ai oprit în clipa când era să salveze pe copilul meu!... Spune, nu pe drumul spre munți l-ai asasinat?..

— A, nu, ce spui tu, stăpâne, e cu neputință, n'ar fi îngăduit zeii una ca asta... Dar la ce bun atâta vorbă... Adună-ți toți oamenii și vino! Dacă vrei să-ți salvezi copila, acolo trebue să alergăm!...

— Condu-mă!

In zarva de hopăituri, de strigăte, de zângănit de arme, sub lumina sinistră a torțelor pe care le aprinseseră servitorii, cortegiul o porni la drum prin pădure.

Pădurarul mergea în frunte. Sir Hedley îl urma, frânt, lăsându-se condus; și cu toate acestea, în ciuda evidenței, o nădejde îndărătnică, nădejdea desnădejdii, îi mai dădea putere să înainteze. In urma lor venea în dezordine gloata călăreților, care-i însoțeau după cum ceruse Abdul Daud.

La bungalow rămăsesc numai Ali, așteptând întoarcerea polițistului.

Abia în zori ajunseră la poalele munților Djohar-Ghat.

La un semn al pădurarului, călăreții se opriră. Apoi, omul, însoțit numai de sir Hedley, se apropie pe jos de munte.

Deodată bătrânul tresări. Abdul-Daud, care alergase înaintea lui, rămăsese locului și-i arăta cu de-

getul spre peretele stâncii în care se căsca gura întunecoasă a unei peşteri.

— Aici a fost dusă, spuse el încet... Am fi nebuni să sperăm că o s'o mai găsim aici, dar poate vom descoperi niscaiva semne după care să ne luăm ca s'o descoperim...

— Haidem! haidem! porunci sir Hedley.

Cei doi oameni înaintară şi pătrunseră în peşteră.

Dela gură pornea un tunel îngust, din pereţii căruia mustea umezeala.

La fund se lărgea, formând o grotă mare, acoperită pe jos cu nisip. Dar la lumina torţei pe care o aprinsese servitorul, nu le trebui mult ca să vadă că peştera era goală...

Cu toate acestea, pe jos, capete de frânghii tăiate, urme de paşi arătau că în această văgăună în care domnea întunericul veşnic se aventuraseră oameni... Deodată sir Hedley se aplecă şi ridică depe jos ceva. Era o trestie ascuţită grosolan în formă de peniţă şi al cărei vârf era murdărit cu o materie cafenie...

Bătrânul se ridică, alb ca varul...

— Iată cu ce a fost scrisă scrisoarea, murmură el.

De altfel, nu mai încăpea nicio îndoială... Ceva mai departe se descoperi o foaie de pergament pregătită în acelaş mod ca foaia pe care el o păstra necontenit la dânsul... Şi aruncându-şi ochii în jurul lui, sir Hedley observă că dealungul pereţilor de piatră creştea din belşug un fel de liană târîtoare cu fructe văscoase, din care fusese zmulsă o ciorchină... Cu ajutorul sucului acestor fructe scrisese miss Elsie fraza ei secretă...

Dar rezultatul cercetărilor se opri aici. Asta era tot ce rămăsese depe urma copilei dispărute...

In timpul acesta, Abdul-Daud eşise în fugă, şi după câteva clipe, sir Hedley, care rămăsese nemişcat în contemplarea acestor rămăşiţe, care erau poate ulti-

mele, fu zmuls din cugetarea lui de un zvon de glasuri care se înalţă deodată afară...

In aceeaş clipă văzu pe pădurar întorcându-se.

— Ce e? îl întrebă el.

— Am trimes pe toţi călăreţii să caute prin împrejurimi. Dacă bănuelile mele sunt întemeiate, copila ta n'a fost târîtă departe de-aici... Orice soartă ar fi avut, peste puţin vom avea veşti despre ea... Primul dintre servitorii tăi care va găsi vreun semn ne va chema pe toţi printr'un semnal oarecare... Dacă fiiica ta îţi va fi adusă încă vie, crede-mă că doar bucuria ta va fi la fel de mare ca a mea; dar dacă te loveşte nenorocirea, adu-ţi aminte că aşa au vrut zeii şi că omul, cât ar fi el de puternic, nu poate nimic contra voinţei lor.

— Dar ce te face să crezi că fiica mea e pe-aici prin apropiere?

— Nu e acum timpul potrivit pentru explicaţii, stăpâne! Hai să căutăm şi noi! Poate că glasul sângelui tău de tată să-ţi spună unde ţi-e fata, lumina sufletului tău... Poate că tu ai să dai mai uşor de urma ei!

Cei doi oameni se întoarseră la caii lor şi-şi începură şi ei cercetările în preajma misterioasei peşteri.

Mergeau la noroc de câteva clipe, când Abdul-Daud, care se depărtase cu câţiva paşi, îl chemă cu un strigăt scurt, în timp ce calul lui, care se oprise, adulmeca. Sir Hedley veni îndată, şi-şi privi întrebător servitorul.

Acesta îi arătă cu degetul o formă negricioasă întinsă fără mişcare pe jos, şi apropiându-se ,bătrânul văzu că era cadavrul unui cal.

Animalul avea la gât o rană adâncă, carnea-i era zmulsă până la piept. O labă cu ghiare puternice îi sfâşiase umărul şi şalele... Dar sir Hedley nu zăbovi mai mult cu cercetarea acestei răni...

Recunoştea calul: era din grajdurile lui. Era cel pe care-l călărise Cobbs când plecase ultima dată dela bungalow.

Aşadar intendentul venise până aici! Aşadar dăduse de urma nefericitei Elsie şi zbura fără doar şi poate în ajutorul ei, când moartea l-a oprit brusc în misiunea lui!... Cu toate acestea, cum de fusese găsit corpului omului aşa de departe de locul acesta?...

Sir Hedley reconstitui din câteva trăsături drama... Majordomul atacat... se mai putea măcar pune întrebarea de cine?... Rana aceasta căscată larg, urmele acestea largi de ghiare, nu erau pecetea caldă încă a fiarei?... Şi atunci, Cobbs, gonit de o groază fără nume, îşi lăsase calul în ghiarele monstrului şi fugise pe jos, străbătuse în goană jungla, spre bungalow, pentru a implora ajutor, pentru a aduce vestea, pentru a anunţa poate că o găsise pe Elsie, şi pentru a-i chema s'o salveze?... Şi atunci, în clipa când avea să strige cuvintele salvatoare, o laşă răzbunare, o crimă odioasă, făcuse două victime deodată — şi singura şansă de a mai salva pe tânăra fată murise odată cu intendentul.

Hindusul înţelesese pesemne simţămintele care frământau inima stăpânului său, căci o paloare de agonie se aşternuse pe trăsăturile lui şi în ochi i se iviră lacrimi... Simţea toată întinderea vinei lui şi groaznica fatalitate ce se trăgea de la crima lui... Cuteză să ridice spre bătrân o privire de implorare mută... Dar sir Hedley nu se mai gândea la pedeapsă... Moartea vinovatului nu redă victimei viaţa, sângele vărsat al lui Abdul-Daud n'ar face-o pe Elsie să renască!... Fusese lovit de o voinţă mai tare decât acţiunile omeneşti! Ce putea el împotriva destinului?

Pădurarul se apropiase de stăpânul său, şi se prosternă până la pământ:

— Indurare! imploră el.

Sir Hedley nu răspunse.

Deodată în tăcerea apăsătoare se înălță un fel de muget răgușit.

Cei doi oameni tresăriră. Hindusul se ridicase cu un salt și acum asculta trăgând cu urechea în direcția de unde venise chemarea, în timp ce în ochi i se aprinsese din nou o scânteie de nădejde.

Iarăș se înălță sunetul, vibră, se umflă, apoi alte voci i se alăturară: toată pădurea răsuna de el.

— Sunt servitorii și dau semnalul de adunare! exclamă pădurarul... Nu recunoști sunetul cornurilor de vânătoare? Stăpâne, au descoperit ceva, și ne dau semn să venim! Vino! vino! să ne grăbim!...

Cei doi călăreți dădură pinteni cailor și porniră în galop în direcția zgomotului.

Dacă ar fi fost mai puțin preocupați de ținta încă necunoscută înspre care se îndreptau, dacă galopul lor ar fi fost mai puțin furios, ar fi putut vedea, în timp ce despicau desișul, o formă omenească furișându-se nu departe de ei pe sub acoperișul gros al ramurilor, târîndu-se ca o șopârlă printre liane, apoi îndată ridicându-se și alergând cât o ținea picioarele.

Omul acesta era un mic sălbatec pe jumătate gol, și dacă bătrânul sau tovarășul lui l-ar fi zărit o clipă măcar, le-ar fi fost ușor să recunoască pe Ksoro. Dar micul locuitor al junglei nu se arătase... Și acum, fugea, cu o sprinteneală uimitoare, departe de zarva chemării de corn, spre care se îndreptau toți călăreții risipiți prin pădure.

Sir Hedley și tovarășul lui, care se depărtaseră mai mult decât ceilalți, sosiră ultimii.

La început nu văzură decât gloata servitorilor care formaseră un caer viu ce se agita în jurul unui punct.

După gesturile și direcția privirilor lor, ceeace înconjuraseră ei așa, trebuia să fie un corp întins, și inima bătrânului se strânse într'o spaimă de negrăit... Ce cadavru aveau să-i vadă ochii?

Dădu cu atâta năduf pinteni calului încât de du-

rere animalul necheză, făcu un salt uriaș, dădu năvală în mulțime... Rândurile strânse se dădură la o parte din fața călărețului... sir Hedley se lăsă să alunece depe cal și se apropie.

In mijlocul unui luminiș era un fel de adăpost primitiv de ramuri, făcut în grabă... Sub acest acoperiș de frunze fusese improvizat un culcuș de blăni de animale... Și pe patul acesta era întins un corp, un corp îmbrăcat cu haine europene sfâșiate, un corp neînsuflețit, plin de sânge!... Era corpul unui om, corpul lui Harold Graham.

CAPITOLUL 14

UNDE CEI CARE ŞTIU SECRETUL ŞOVAIE SĂ-L DESVĂLUIE

Pradă unei emoţii pe care nu şi-o putea stăpâni, sir Hedley se apropiase de omul întins pe jos şi dând repede la o parte vestmântul de stofă subţire, puse mâna pe inima lui.

— Trăeşte! spuse el pe un ton simplu.

Examină rana.

Rufăria, care făcuse împreună cu sângele închegat o scoarţă, îngreuna această cercetare. Ridicând cu băgare de seamă stofa, bătrânul îşi putu totuş da seama că braţul stâng fusese aproape complect frânt, ceva mai jos de umăr, de strânsoarea de cleşte a unor fălci puternice, ai căror dinţi se înfipseseră în două locuri adânci în carne...

Dar mai era încă o rană. Aceasta era urma unor ghiare care sfâşiase carnea depe coşul pieptului, lăsând coastele descoperite... Totuş, în ciuda înfăţişării lor înfiorătoare, păreau să nu fie mortale, căci niciun organ vital nu era rănit şi se putea spera că omul se va trezi din leşinul lui.

Deocamdată, însă, nimic nu izbutea să-l readucă în simţiri... Cu tot zbuciumul lui sufletesc, cu toată graba de a şti, cu toate că omul acesta avea cheia misterului, cheia soartei copilei lui, tatăl trebuia să aştepte, iarăş s'aştepte, mereu..

Imprejur nu se auzea niciun foşnet.

Deodată, în această tăcere posomorîtă, veni de departe un zgomot stins.

Părea chiar palpitaţia acestei tăceri, bătaia înăbuşită a inimei misterioase a pădurii. Trăgând cu urechea, izbuteai să desluşeşti un uruit ritmat, monoton.

Erau tobe bătute, se vede, cu palma mânii sau cu beţe cu capetele înfăşurate, căci sunetul lor era înăbuşit, voalat par'că.

Tobele ritmau acum un fel de dans încet, tărăgănat şi greoi, lugubru, şi printre ele se împletea o plângere şuerătoare, un voet de flaute de jale care mieunau ca panterele...

Oamenii ridicaseră capetele şi ascultau cu mirare acest zgomot.

Sir Hedley, lăsând o clipă corpul tot încă neînsufleţit al rănitului, se întoarse spre Nihal Singh.

— Ce să fie asta? întrebă el.

Hindusul făcu însă un gest de nedumerire.

— Nu întreba lucrurile acestea, stăpâne, spuse el. E poate mai sănătos pentru tine să nu ştii care e cauza acestor zgomote...

— Ce vasăzică vorbele astea?

— Ştiu pe cineva care te-ar fi putut lămuri mai bine ca mine, dacă în clipa aceasta l-ai fi putut întreba.

— Cine?

— Ksoro!

— Ksoro? Micul sălbatec?

— Da, el, sahib... Pe cei din seminţia lui îi auzi acum!...

— Cei din seminţia lui! Niciodată, de când cutreer jungla n'am întâlnit oameni de rasa lui; ei locuesc mult mai departe în munţii dela răsărit şi dela miază-noapte... Ksoro trebue că fugise sau se rătăcise departe de ai lui de l-am găsit aşa de aproape de noi, când l-am cules rănit din pădure.

— Atunci află, sahib, că te înşeli. Oamenii de un sânge cu Ksoro formează triburi rătăcitoare care n'au nici sălaşe nici sate şi care-şi aşează tabăra pe unde se nimereşte, numai în mijlocul singurătăţii şi deşertului să fie, căci acolo le place lor să se ascundă...

Sir Hedley făcu un gest descurajat.

— De fapt, oftă el, ce-mi pasă mie de asta!... Ce legătură are dacă zgomotele acestea ciudate sunt sau nu pricinuite de tovarăşii sălbateci ai lui Ksoro, cu înfricoşetoarea enigmă la care zadarnic caut răspuns?... Are asta vreo legătură cu viaţa copilului meu?...

Acolo în depărtare zvonul uruitor continua. Nihal Singh se apropie de pădurar şi întrebă în şoaptă :

— Ce se 'ntâmplă acolo?

— Când triburile acestea sălbatece au răuşit să pună mâna pe un cadavru... începu Abdul Daud.

Dar mişcarea ce se stârni în gloata servitorilor îl sili să se întrerupă... Toată lumea năvăli spre patul de blană al rănitului căci acesta se întorsese pe o parte şi omul care-l veghea chemase pe sir Hedley.

— Apropie-te, sahib! Se trezeşte!

Ca să aline suferinţele rănitului şi ca să-i cruţe la trezire durerea pricinuită de desprinderea rufelor lipite pe rană, bătrânul se aplecase, şi cu foarte multă băgare de seamă, deschisese puţin vesta de mătase ale cărei zdrenţe mai înfăşurau partea de sus a corpului. Pe când dădea rănitului aceste îngrijiri, dintr'un buzunar rupt căzu o hârtie împăturită... Ochii bătrânului se opriră instinctiv pe ea... I se păru că recunoaşte calitatea hârtiei... Deodată tresări, ridică lucrul căzut... Semnele ce se vedeau nu erau leit scrisul lui?... Despături foaia şi-şi văzu iscălitura sub rândurile scrise, citi textul:

„Condiţiile ce mi le impuneţi mă silesc să cer un răgaz de gândire..."

Era scrisoarea pe care o scrisese ca răspuns la pergamentul misterios al fiicei lui, scrisoarea care dispăruse dela rădăcina copacului!...

Bătrânul făcu câțiva pași înapoi înăbușindu-și un strigăt: în mișcarea pe care o făcu, dădu puțin la o parte una din blănile întinse pe jos... Din ea căzu ceva...

Recunoscu micul sac de pânză pe care-l sigilasc cu mâna lui, sacul de care atârna pecetea de ceară cu inițialele lui, sacul care mai conținea încă prețul de răscumpărare, în mohuri de aur.

Așadar, iată și ultima dovadă!... Așadar, adevărul pe care niciodată nu voise să-l admită, se ridica neîndurător în fața lui!... Așadar asasinul era omul acesta, omul acesta de aici care răpise, torturase, ucisese pe fiica lui și pe care tatăl îl avea acum în mâinile lui!...

Mâinile bătrânului fură cuprinse de un ciudat svâcnet nervos... Fără voia lui, împinse de o forță necunoscută, degetele i se crispară, se întinseră spre acest gâtlej fără apărare care se oferea, chemând par'că singur pedeapsa!...

Deodată, corpul inert făcu o ușoară mișcare; fața ca turta de ceară deschise ochii... Bătrânul se dădu îndărăt cu un strigăt înfricoșetor...

Simțământul realității îi revenise!... Nu! oricât de mare fusese mișelia asasinului, ea nu îndreptățea ca să fie asasinat la rândul lui!... Nu poți gâtui pe un om fără apărare!... Nu poți executa un condamnat înainte de a-l fi ascultat!...

Rănitul tot nu se mișca... Ochii lui, larg deschiși rămâneau ficși, nu păreau să vadă...

Un servitor care aducea ierburi culese în junglă se apropie și frecă cu ele buzele omului care se lupta cu moartea.

Nimic... nicio mișcare... niciun strigăt... Privitorii

acestei scene, adânc impresionaţi, aşteptau, îşi ţineau răsuflarea...

Deodată omul clipi din pleoape... Pupilele lui începură să se mişte... Privirea i se îndreptă spre rană...

Fu scuturat de o tresărire. Intredeschise buzele. Printre dinţii strânşi trecu un murmur:

— Sânge!

— Ce zice? întrebară mai multe voci.

— Tăcere! răspunse bătrânul. Ascultaţi!...

Sir Hedley vorbise cu voce tare... Rănitul tresări:

— Ce?... Ascultaţi!... Sânge!... sânge!... Atenţie!... In cuşcă!... Cuşca nu e închisă!... Lacătul e spart!... Vreun mijloc de apărare... Cum?... Fiara urlă!... Ghiarele!... dinţii ei!... Au!...

Omul se ridicase în capul oaselor pe culcuşul lui. Infăţişarea lui era dătătoare de fiori... Faţa-i era scăldată într'o sudoare şiruitoare, dinţii-i clănţăneau, ochii i se întorceau pe dos în orbite, ca în pragul morţii.

Sir Hedley se aplecase deasupra lui, şi privirea lui ageră, pătrunzătoare, sfredelea privirea rănitului până 'n adâncul sufletului.

Sub această influenţă care-l domina, omul începu din nou să aiureze:

— Cuşca e spartă... Au!... au! Ksoro!... Dece sângele acesta care mă arde!... Dar... nu vezi... colo... monstrul... o ţine în strânsoarea lui...,

O târăşte cu el!... Au! au! au! fălcile de fier se închid! Colo... e ea... Ah! fata!...

— Fata mea!... Elsie!... urlă bătrânul cu o voce îngheţată de groază... răspunde! ticălosule!... Ce-ai făcut cu copila mea?...

Rănitul se ridică drept de tot, dârz, pe culcuşul lui...

— Copila ta!... Copila ta!... Ah! vrei s'o iei înapoi! Dar eu sunt mai tare ca tine!... mai tare!... apă-

ră-te... Ajutor!... ajutor!... ajutor!... Ghiarele de oţel îmi intră în carne!... O duce! O duce cu el!... Dă-mi sacul cu aur!... aur!... aur!... La tortură! la tortură! la tortură!

Cu o sforţare supraomenească, rănitul se sculase complect în picioare... Scoase un strigăt de durere grozavă, se răsuci în loc şi căzu pe spate, leşinat.

Sir Hedley se năpustise, asupra corpului, zgâlţâindu-l cu furie:

— Vorbeşte înainte, ticălosule! strigă el, răspunde!... Copila mea, spune, copila mea trăieşte?

— Nu mai speraţi nimic, domnule, spuse o voce gravă în dosul grupului de privitori... Nu mai speraţi nimic! miss Elsie Weldons a sfârşit cu suferinţele omeneşti.

— Moartă?

Poliţistul, care apăruse însoţit de Ali, nu putu să răspundă decât printr'un semn din cap... Intinse braţele tocmai la timp ca să prindă pe sir Hedley care cădea leşinat...

Colo departe, într'o ultimă chemare furioasă tobele bubuiră, scoicile-goarnă gemură...

CAPITOLUL 15

IN SFÂRŞIT ADEVĂRUL ESE LA LUMINĂ

Mulţumită energicelor îngrijiri ale servitorilor săi, sir Hedley fusese readus repede la viaţă şi acum, strivit de durere, înăbuşit de suspine, punea întrebări poliţistului şi cu toată suferinţa fără de margini care-l mistuia, voia să şi pornească la drum pentru a mai vedea o ultimă dată pe nefericita lui copilă...

Omul îi povestise, cu tărăgăniri, cu o încetineală calculată, şi cu subtile precauţiuni, o parte din adevăr, dar lăsase deoparte amănuntele înfiorătoare ale morţii fetei... Cu toate acestea îl pregătise prin câteva cuvinte vagi să poată suporta spectacolul de groază pe care avea să-l aibă în curând înaintea ochilor...

In clipa când bătrânul se pregătea să pornească Abdul-Daud eşi din rândurile servitorilor şi făcu câţiva paşi spre stăpânul lui:

— Sahib, spuse el, am auzit cuvintele aducătoare de jale pe care ţi le-a spus omul acesta, şi asta adevereşte ceeace nu îndrăznisem eu să-ţi spun... Acum cred că ar fi bine să ei pe toţi cu tine, căci socot că locul unde te va călăuzi el e exact acelaş din care auzim în clipa aceasta uruit de tobe şi geamăt de goarne. Şi gândeşte-te că oricâţi servitori înarmaţi vei avea cu tine tot nu vor fi prea mulţi, căci va trebui să luptăm până la moarte pentru a zmulge din

mâinile acestor sălbateci corpul nefericitei tale copile.

— Ce vorbeşti?... Copila mea?... Pângărită de monştrii aceştia?

— Domnule, spuse şi poliţistul, omul acesta pare să aibă dreptate... Căci muzica barbară pe care o auzim vine exact din acea parte a munţilor, unde am găsit pe tânăra fată... Am pus-o la adăpost de profanări, dar se prea poate ca...

— Ei sunt! murmură bătrânul îngrozit... Sunt ei, sălbatecii tovarăşi ai lui Ksoro...

Sir Hedley nu-şi sfârşi fraza... Se opri, încremenit cu ochii holbaţi de uimire... In faţa lui se săltase deodată din desiş o formă neagră...

— Ksoro? spuse o voce guturală. Eu!

Toţi cei de faţă năvăliseră şi înşfăcaseră pe micul sălbatec apărut pe neaşteptate.

Şi bătrânul, năspustindu-se odată cu ei, apucase pe indigen de beregată.

— Ksoro! strigă el. Ticălosule!... Răspunde! Ce-ai făcut cu fiica mea... cu copila mea... cu Elsie?

— Elsie? rosti într'o englezească stricată micul locuitor al pădurilor... Elsie? Vine!

— Ce zice? gemu bătrânul cu un strigăt înfiorător... Fata mea?

— Tată, răspunse o voce depărtată. Tată!... iată-mă!

Sir Hedley căzuse în genunchi, par'c'ar fi primit o măciucă în cap... Incercă să întindă mâinile, să strige.

Colo, în faţa ochilor lui, perdeaua de frunziş se desfăcuse şi vedea venind, palidă ,clătinându-se, cu vestmintele zdrenţuite, dar vie, Dumnezeule mare! vie, vie, fiica lui... Elsie!...

La vestea morţii copilei lui, sir Hedley leşinase; dar că n'a murit când a văzut-o răsărind, mare minune...

Câteva ceasuri însă tot rămase în nesimțire, și multă vreme cei din jurul lui se temură că nu va scăpa cu viață. Abia spre seară își recăpătă cunoștința și se pomeni întins în patul lui, în bungalow, iar aplecată peste fața lui, fața îngrijorată și surâzătoare a copilei iubite.

Dar în timpul lungului său leșin, în sir Hedley se produsese o reacțiune. Simțea cum îi reveneau repede puterile, cum mintea i se limpezea și după câteva ore ședea rezemat în perne, râzând, plângând și bolborosind în același timp, dar lucid, ținând în mâinile lui scumpa mânuță a Elsiei, pe care o întreba:

— Așadar e chiar adevărat, adevărat de tot? Te-am regăsit?... Vorbește-mi, spune-mi că nu e un vis, că ești într'adevăr aici lângă mine... Vorbește-mi să-ți aud iar și iar vocea ta iubită!...

— Tăticule, spuse duios fata, odihnește-te, te rog, ești încă așa de slăbit! Da, eu îți vorbesc, mâna mea o țin în mâinile tale. Totul e adevărat!... Dar nu te obosi!...

— Ah! ce mă poate odihni mai mult decât să te văd și să te aud!... Crede-mă, nu mai sunt obosit, și simt toată tinerețea revenindu-mi când te văd zâmbind... Uită-te la mine... Apropie lampa ca să-ți lumineze fețișoara ta dragă. Da, așa vreau!... O! ce palidă mai ești!... Puiul meu, așa dar ai suferit mult?

— Să nu mai vorbim de asta, tată, suferințele s'au sfârșit, s'au dus pe pustie, pe totdeauna!

— Ba, să-mi răspunzi, — răspunde-mi!

Banditul cela... nu te-a rănit, nu-i așa?

— Deloc, tată...

— Vorbește, te asigur că mă simt destul de tare ca să aud totul. Povestește-mi întâi ce s'a petrecut noaptea... în noaptea cea grozavă...

— Ce vrei să-ți spun, tată?... Singură nu-mi amintesc nimic. De cum am intrat în camera mea, m'a

copleşit un somn adânc; m'am trezit abia acolo, prizonieră în peştera întunecoasă din munţi...

— Aşadar răpirea s'a făcut fără ca să te zbaţi măcar, fără ca să te aperi, fără să chemi în ajutor?

— Nu-ţi pot spune nimic... nu-mi amintesc absolut nimic...

— Şi... acolo... în peşteră... acolo te-a silit să scrii scrisoarea?

— Da, dar eram încă supusă unei influenţe mai puternice decât voinţa mea, şi apoi omul acesta mă ţinea sub nişte ameninţări atât de grozave încât mi-a fost frică... Am scris tot ce-mi dicta, fără să mă gândesc... Dar când am rămas singură o clipă, mi-am venit în minţi... Atunci, la iuţeală, am scris fraza secretă... Ai putut-o descifra, nu-i aşa?

— Da, când am văzut-o ivindu-se, am crezut că am vedenii. Dar acum toate astea nu mai au importanţă... Spune-mi mai bine, cum se face că te-am găsit... Prin ce minune ai fost liberată?...

— Tăticule, tăticule! de tare aproape a mai văzut moartea fetiţa ta!...

— Adevărat, scumpo? O! atunci nu vorbi! N'am să am putere...

— Ascultă, tată, îl întrerupse tânăra fată. A bătut cineva la uşă.

— Vreun servitor, probabil... Să intre... Ce e? A!

Sir Hedley se ridicase drept de tot în capul oaselor, cu ochii holbaţi de groază. In faţa lui, stătea nemişcat în pragul uşii, palid ca un strigoi, înfăşurat în zdrenţe însângerate, Harold Graham!

— El!... strigă bătrânul gâfâind... El! asasinul!...

— Ce tot spui tu, tată? îl întrerupse fata cu o exclamare plină de uimire. Asasin Mr. Harold Graham, el, salvatorul meu?

— Ce-mi aud urechile, Elsie? bolborosi bătrânul. Pesemne înebunesc; minţile mă părăsesc. Harold

Graham e salvatorul tău? Dar atunci cine e criminalul?

— Cum, nu știi, tată?

— Nu mai știu nimic!...

— Păi, criminalul e majordomul tău!

— Cobbs?

— Fireşte!

— Aşadar aveau dreptate servitorii mei!... O! dragii mei, fie-vă milă de mine, am impresia că am foc în creer.

— Odihneşte-te, tată!

— Nu, nu, ertaţi-mă... explicaţi-mi! Ce vasăzică toate astea?... Şi cealaltă, cealaltă, — poliţistul a văzut-o doar moartă, sfâşiată! Şi ce am văzut eu însu-mi, o, ce vedenie groaznică!... In ce coşmar de groază mă zbat?... Hai, apropiaţi-vă!... Ajutaţi-mă... Harold, copilul meu, vino de te aşează aici... Dă-mi mâna ta... Ce-mi spune ea? Zice că tu ai salvat-o... Povesteşte-mi totul... Vreau să ştiu...

— Cerul a voit, sir, spuse gentlemanul cu o voce gravă, cerul a voit ca acest bandit, mişelul d-tale de majordom să se întâlnească cu mine pe când fugea prin pădure, ducând, legată cobză deacurmezişul şelei, pe miss Elsie, care se zbătea strigând după ajutor... Auzind aceste strigăte, mă repezii în calea calului.

Las deoparte peripeţiile luptei care a urmat. Am răuşit să dau pe călăreţ jos depe cal, să-i zmulg pe tânăra fată... Dar venisem fără arme, şi se încinse o luptă corp la corp în care era să fiu învins, când îmi veni pe neaşteptate un ajutor: Ksoro, micul sălbatec, protejatul fiicei d-tale...

— A! întrerupse sir Hedley, aşadar nu era complice?

— El, tată? exclamă fata. Ah! de-ai şti cât devotament a dovedit!...

— Dar atunci, reluă sir Hedley, nerăbdător să ştie...

Despre ce vorbeai, Harold? A, da, te luptai cu Cobbs, — şi pe urmă?

— Când a sosit Ksoro, majordomul mi-a dat drumul şi a luat-o la fugă, lăsând pe miss Elsie în mâinile mele... Nu ne-am gândit să-l urmărim... Victima era salvată... Asta era principalul atunci!

— Fii binecuvântat copilul meu, spuse sir Hedley cu o voce în care tremurau lacrimi... Când mă gândesc că fără tine...

— Aşa a fost scris, răspunse tânărul cu un zâmbet... Tot ce s'a întâmplat trebuia probabil să se 'ntâmple... Binecuvântarea o merită întâmplarea care m'a trimis în pădure şi m'a făcut campez în locul acela şi să-mi instalez acolo cuşca de fier...

Bătrânul nu-şi putu stăpâni o tresărire:

— Adevărat, murmură el... Cuşca de fier!... Ia spune, Harold... cuşca ceea ce monstru ţineai închis în ea?...

La această întrebare, cei doi tineri izbucniră într'un hohot de râs...

— Poftim! spuse vesel tânărul, frumos mă mai tratezi!... Află, sir, că monstrul închis în cuşcă eram eu însumi...

— Tu, copilul meu? Cum adică?

— Ştii, sir, continuă tânărul gentleman tot râzând, că am pasiunea studiilor ştiinţifice şi că această pasiune m'a împins să realizez o dorinţă ciudată pe care o nutream încă de mult: să studiez la faţa locului oaspeţii sălbateci ai junglei...

— Ei, şi?

— In acest scop mi-am comandat cuşca pe care ai văzut-o, şi cel pe care-l închideam înăuntru eram eu însu-mi; înainte de a mă închide aveam însă grije să pun în jurul adăpostului meu hălci de carne proaspătă menite să atragă fiarele sălbatece şi să le aducă la mine...

Imi vei spune poate că ideea nu e nouă... Inaintea

mea a născocit-o un American, ca să studieze în Africa graiul maimuțelor... Dar pe când rezultatele pe care le-a obținut el n'au prea fost concludente, experiența mea a fost cât se poate de răușită. Am făcut observațiuni de cel mai mare interes... Vom vorbi altădată despre ele... In orice caz, această binecuvântată cușcă, după ce mi-a permis să liberez pe miss Elsie, mi-a salvat mie însu-mi viața.

— Cum asta?... Adevărat, uitasem că te-am găsit leșinat. Rănile tale...

— Din fericire nu sunt grave! Sunt mai mult fioroase la vedere decât realmente primejdioase. In câteva zile nu li se va mai cunoaște nici locul... Dar repet, asta voi datora-o numai cuștii mele!...

— Povestește-mi...

— Iată. După ce am zmuls pe miss Weldons răpitorului ei, prima grijă a lui Ksoro și a mea a fost s'o facem să-și revie în simțiri, căci emoția o făcuse să leșine... O duserăm așadar la campamentul unde m'ați găsit, și acolo ne pregăteam să-i dăm ajutoarele necesare, când băgai de seamă că uitasem la locul luptei o mică trusă conținând medicamentele care-mi erau neapărat necesare.

Dădui fuga să le caut, când, ajungând lângă cușcă, un răget grozav mă pironi locului... In aceeaș clipă o namilă roșcată se aruncă asupra mea, cuprinzându-mă în ghiare, zdrobindu-mă între dinți. Mă zmucii din ghiarele fiarei, și dintr'o săritură fui în cușcă, în care mă închisei... Fusesem atacat de un tigru neobișnuit de mare... Animalul dădea târcoale răgând într'una refugiului meu și nu știu cât timp ar fi rămas acolo — arme n'aveam — când deodată fiara încetă să se mai ocupe de mine, adulmecă și se ghemui pentru salt... Auzii nu departe de acolo galopul unui cal, și puțin după aceea văzui calul trecând: era al intendentului d-tale... Tigrul se aruncă în urmărirea lui și dispăru... Dar pierderea de sânge

mă slăbise mult... Nu mai ştiui nimic... Dar Ksoro, văzând că nu mă mai întorceam, veni în căutarea mea şi mă liberă, spărgând cu securea lacătul cuştii...

Fericitul tată nu mai obosea tot întrebând, voia să ştie totul, de-a fir a păr.

— Aşadar Ksoro era cu tine? reluă el. Atunci ce înseamnă tot ce mi-au povestit servitorii, explicaţiile pe care mi le-au dat ei despre o muzică barbară pe care o auzeam, şi însfârşit, acel înfiorător cadavru de fată pe care l-a găsit poliţistul?

— Ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Harold Graham. Am vorbit mai adineaori cu poliţistul; dealtfel auzind şi eu aceste armonii ciudate, întrebasem pe Ksoro ce să însemne... Din nenorocire am aflat prea târziu adevărul şi n'am putut sări în ajutorul nefericitei victime!...

— Dar cine era?

— O fată din rasa *mamogi*, sir. Ştiţi că această rasă e una din cele mai frumoase din marea familie hindusă şi că se deosebeşte de celelalte, prin faţa albă şi prin părul de nuanţă deschisă... Asta e cauza că poliţistul s'a înşelat în ce priveşte identitatea victimei... Gândeşte-te că nu văzuse niciodată pe miss Elsie, şi că, în faţa acestor rămăşiţe sfâşiate, era firesc să creadă că ea era.

— Dar dece chinul acesta îngrozitor la care a fost supusă nefericita?

— Nu recunoşti crudele ceremonii ale ritului *pooga* pe care le mai celebrează încă sălbatecii munteni *Knunzi?*

— Cum? era un sacrificiu al lui Meriah? Mai există astăzi aceste fioroase obiceiuri?

— Din păcate, da, sir!... vechile superstiţii din moşi-strămoşi mai au încă rădăcini adânci în sufletul acestor sălbateci. Fireşte, azi victimele sunt foarte rare... dar fii sigur că atunci când *Knunzii* îşi

cred zeii mânioşi, nu se mulţumesc să jertfească numai bivolul pe care-l înjunghiau pe vremuri odată cu victima — o fată tânără — şi că azi se întâmplă ca sângele acesteia să se amestece cu al animalului sfânt.

— Ce grozăvie! murmură înspăimântată Elsie.

— Intr'adevăr, spuse tatăl, e înfiorător. Azi dimineaţă îşi continuau aşadar sângeroasa lor sărbătoare.

— Fără doar şi poate. S'au întors să ia cadavrul ca să-l facă bucăţi, care, împrăştiate pe întreg teritoriul lor, vor face pământul să rodească şi vor îmblânzi pe zei!

— In ce atmosferă de groază am trăit noi în timpul acelor ore ucigătoare! murmură bătrânul... Dar acum, puţin câte puţin se face lumină!... Rămâne însă o enigmă şi mai cufundată în beznă ca oricând... şi cu toate acestea, a fost ceva real! Ce rol a jucat... în toate acestea... monstrul?

— Monstrul?

— Da, fiara înspăimântătoare care a dat târcoale grădinii noastre, care a lăsat nişte urme aşa de ciudate şi de care Elsie vorbeşte cu atâta groază în scrisoarea ei...

— Tată! tată! se grăbi să-l întrerupă fata, tot ce e scris în scrisoare nu însemnează nimic. Cobbs mi-a dictat asta... M'am supus fără să ştiu...

— Bine copila mea, dar eu ştiu ce ştiu... Am văzut aici, sub ferestrele noastre, şi acolo în pădure, urmele foarte desluşite ale unui animal uriaş...

— Urme pe care probabil că le-ai găsit şi în faţa cuştii mele? spuse surâzând Graham...

— Intr'adevăr, reluă bătrânul, şi mărturisesc chiar... scuză-mă, copilul meu... că în clipa aceea, o groaznică bănuială...

— Lasă, lasă! nu ţi-o iau în nume de rău, exclamă tânărul. Aş vrea numai să ştiu cum se face că d-ta, un vechi vânător din junglă, te-ai lăsat păcălit

de acest truc grosolan întrebuinţat de sute de ani de cei ce stau la pândă cu vreun gând rău prin junglă, când vor să nu poată fi urmăriţi?

— Ah! par'că mai aveam eu capul să mă gândesc la ceva în timpul acelor ore crude... dar ia spune-mi la ce faci aluzie?...

— Ai să vezi... Permite-mi, te rog, să chem pe unul din servitorii d-tale...

— Poftim.

Tânărul se sculă, chemă pe Nihal Singh, îi dădu un ordin. Servitorul se întoarse îndată, cu un sac de piele.

— Am uitat să-ţi spun, continuă Harold Graham, că în timpul luptei mele cu majordomul, depe şeaua lui a căzut traista aceasta... Conţinea un săculet cu aur şi o scrisoare semnată de mâna d-tale...

— Da, spuse bătrânul cutremurându-se, am şi găsit lucrurile acestea în coliba d-tale...

— Intr'adevăr, le luasem cu mine... Dar traista mai conţinea ceva: asta.

— Ce e?

— Nu vezi?... Pur şi simplu două picioare de rinocer, golite de oasele lor, învârtoşate, diformate, transformate într'un fel de labă extraordinară, şi pe care ţi-o poţi încălţa în picioare când nu vrei să-ţi laşi propria-ţi urmă... Toţi vrăjitorii din Khondvana întrebuinţează şiretlicul acesta ca să terorizeze populaţiile superstiţioase!...

— Despre asta voiai tu să vorbeşti Nihal Singh, când învinuiai pe majordom?

— Despre asta şi despre altele, sahib, răspunse servitorul. Din capul locului Ali şi cu mine am nutrit bănueli împotriva intendentului tău...

Am căutat şi noi, am făcut şi noi ancheta noastră. Află aşadar că în noaptea cea grozavă, ţie şi fiicei tale vi s'a dat o băutură adormitoare. Apoi s'a săvârşit fapta mârşavă uneltită mai de mult... Tot ce ţi-a

spus intendentul despre monstru era minciună... Nu s'a întâlnit cu el în pădure... Ali, care l-a urmărit multă vreme, ştia lucrul acesta. In timp ce tu credeai că el se luptă şi se jertfeşte pentru tine, el târa pe fiica ta spre peşteră, după ce o răpise în timp ce el era de pază şi o ţinuse ascunsă leşinată aici prin apropiere. Mai apoi i-am găsit urmele... El a tras asupra poliţistului; el a aruncat în tufiş pergamentul pe care silise pe fiica ta să-l scrie; el a lăsat, furios că planul lui mârşav nu izbutea, stofa însângerată la rădăcina copacului!... Şi am mai găsit o dovadă. Vixen, căţeaua bătrână care-ţi spusese el că a fost sfâşiată de monstru...

— Ei?

— Am desgropat-o!... N'are nicio rană... A fost otrăvită...

— Ce mişelie!... Dar ce să-l fi împins pe el să combine această crimă infernală?...

— Iţi râvnea averea, sahib, şi nutrea faţă de copila ta o dragoste ticăloasă...

— Dece n'aţi vorbit dinainte?

— Nu ştiam tot adevărul... Şi apoi, ne era frică de omul acesta... Izbutise să ne închidă gura cu tot felul de ameninţări. Nu ştii că în timpul din urmă, ca să se răzbune pe Abdul-Daud, care-l ameninţase că-l va denunţa, a bătut cu vergile pe copilaşul lui Daud? Pentru asta şi încă pentru multe altele l-a ucis pădurarul!...

— Pedeapsă dreaptă pentru un asemenea criminal!... Acuma văd, văd tot adevărul!... Totul e limpede!

Tânărul, sprijinit de Nihal Singh se duse să pună bine ciudatul lui trofeu. Sir Hedley rămase singur cu tânăra fată.

Rămăsese tăcut şi-şi privea copila pe furiş, ca şi cum ar fi şovăit să vorbească.

Insfârşit oftă:

— Ah! Elsie! cum de m'am lăsat eu uns la ochi de nişte trucuri atât de grosolane?... Ţi-am spus eu în ajunul acestor aventuri grozave: nu mai sunt decât un bătrân măcinat de vârsta lui, nu mai sunt bun de nimic!... Cine are să mă 'nlocuiască acum?...

Tânăra fată nu răspunse... Bătrânului i se păru c'o vedea zâmbind, în timp ce pe frunte îi apărea o uşoară roşeaţă...

Lui sir Hedley îi ardea pe buze o întrebare... Dar nu îndrăznea să şi-o exprime... O luă pe ocolite:

— Văd că presimţirea ta nu te înşela... Micul sălbatec ţi-e devotat cu trup şi suflet...

— Ksoro nu mi-e devotat numai mie, bolborosi fata... Lui Mr. Graham la fel...

— De fapt, dece-l ţinea pe lângă el?

— Nu ştiu... Cred că-l ajuta la vânatul fiarelor...

— Dece roşeşti, micuţă Elsie?

— Şi apoi... Mr. Graham îi cerea să-i aducă veşti dela bungalow... Şi Ksoro... ca să se pună bine pe lângă el... îi vorbea de tine... de mine...

— A! zău? Ştii asta?... şi nu eşti furioasă că acest Mr. Graham, care ţi-e aşa de nesuferit, se preocupa atât de îndeaproape de tine?...

— Ah! tată! exclamă tânăra fată într'o izbucnire de emoţie, dac'ai şti ce viteaz, ce generos, ce plin de nobleţă şi de bunătate a fost...

— Cine? Ksoro?

— Ştii prea bine de cine vorbesc, tată!... Dacă l-ai fi văzut luptând pentru mine, punându-şi viaţa în primejdie...

— Atunci vasăzică? presimţirea ta?

— Nu mai există! Mă înşelasem prosteşte. Mr. Graham era vrednic de toată dragostea pe care erai gata să i-o dăruieşti...

—Dar tu, ce crezi despre el, acum?

Ea nu răspunse. Harold Graham se întorcea.

— Hai! murmură surâzând sir Hedley... Harold Graham, fiul meu, e timpul să-mi iei locul...

— Ce vrei să spui, Sir?

O privire a fetei îi explică mai bine decât toate vorbele din lume ceeace nu îndrăznea el să înţeleagă... Dar această nouă emoţie, după toate încercările prin care trecuse, fu prea mult pentru el, trebui ca tânăra lui logodnică, să-l prindă surâzătoare în braţele ei ca să-l împiedice să cadă.

— Când mă gândesc, miss Elsie, murmură el, că, dacă nu m'ai fi descurajat acum o lună, prin crudul d-tale răspuns, niciodată nu m'aş fi gândit să mă duc să-mi ascund durerea în junglă, la poalele munţilor...

— Şi atunci?

— Şi atunci, nimic din toate acestea nu s'ar fi 'n tâmplat!... Nu te-aş fi putut salva, nu te-aş fi putut reda tatălui d-tale... Şi atunci ce s'ar fi ales de d-ta?...

— Nu te mai gândi la asta, spuse fata... Totul s'a sfârşit, de vreme ce m'ai smuls din mâinile banditului!...

— Poţi spune din ghiarele monstrului, spuse sir Hedley, care se vede că ţinea morţiş să fie la mijloc un monstru...

— SFARŞIT —

ATENŢIUNE!

NUMĂRUL 2 AL „AVENTURII“

rezervă publicului cititor o mare surpriză

Vapoare de război pe dunele de nisip ale pustiului Sahara?!...

De necrezut! Şi totuş... o clipă de'ntârziere — şi acest plan fantastic ar fi fost realizat de o femeie misterioasă cu ochi de ametist, — Geniu al Răului cu chip îngeresc. Amănunte şi destăinuiri senzaţionale găsiţi în romanul nostru următor

„AMIRALUL NISIPURILOR“

în care o inimoasă şi fermecătoare pereche de îndrăgostiţi, biruind nenumărate primejdii, a salvat Franţa de un dezastru şi a împiedicat dezlănţuirea unui nou război mondial.

Reproducem din „Amiralul Nisipurilor“ un semnificativ fragment:

...Colonistul trecu în curtea din dosul cafenelei arabe, străbătu o galerie, se opri în faţa unei uşi şi bătu.

— Intră! răspunse un glas de femeie.

In camera mobilată în stil european cu un lux neaşteptat pentru casa unui cafegiu de mâna treia din Tunis, o tânără femeie bătea la maşină cu mare iuţeală textul unui raport.

Necunoscuta era într'adevăr foarte frumoasă. Ovalul admirabil al feţei ei, încadrat de un păr negru şi bogat, exprima energie şi autoritate. Avea nişte ochi mari şi stranii, asemeni unui giuvaer rar şi preţios. Ochi viorii, ochi de ametist, a căror strălucire limpede turbura.

— Haide, vorbeşte, Sampieri, spuse ea cu vocea poruncitoare a unui şef.

— Am găsit pe Benito, unchiul și tutorele Maddalenei și l-am cumpărat. Va face tot ce-i veți ordona, doamnă.

— Atunci iată ce-am hotărît. Știi că am nevoie de anumite hârtii și planuri care se află în posesia d-nei Prouvayre, văduva generalului și naşa Maddalenei. Pentru a intra în grațiile ei, voi trece drept soția lui Benito. Și pentruca lucrul să nu dea de bănuit, de astăseară înainte sunt Naida ben Naid, soția șeicului Naid ben Mohamed. Poți fi sigur că nimeni nu mă va putea deosebi de o Berberă adevărată...

. . . . . .

CITIȚI LA 15 MAI „AMIRALUL NISIPURILOR"

Recomandăm cititorilor noștri — splendida colecție eftină „ROMANELE CAPTIVANTE"

(15 LEI... 260 — 280 pagini)

care este și rămâne neîntrecută!

Iată câteva din ultimele sale romane:

AVENTURIERA de Jack London.

O FEMEIE INFERNALĂ de Ag. Christie.

INVITAȚII MORTULUI de Al. Colter.

DUBLA CRIMĂ DIN FORTIFICAȚIILE FRANȚEI de Pierre Nord.

ALARMĂ PESTE OCEANE de M. Level.

In Nr. următor:

SPIOANA IN SPANIA

— La toți chioșcarii și librarii —